

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 22 LISTOPADA 2007 R., CZWARTEK

(2008/C 58/04)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.10)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Glenys KINNOCK

Współprzewodnicząca

1. Zastępcy

Współprzewodnicząca ogłosiła następujące zastępstwa: Thijs Berman (za Kadera Arifa), Marek Aleksander Czarnecki (za Liama Aylwarda), José Manuel García-Margallo y Marfil (za Antonio Lópeza-Istúrizza White'a), Alain Hutchinson (za Dariusza Rosatiego), Christa Klač (za Patricka Gauberta), Catherine Neris (za Udo Bullmanna) i José Javier Pomés Ruiz (za Carlosa Coelho).

2. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia w dniu 21 listopada 2007 r., środa

Protokół został zatwierdzony.

3. Oświadczenie Louisa Michela, komisarza ds. rozwoju i pomocy humanitarnej

Louis Michel wygłosił oświadczenie w imieniu Komisji.

4. Działania podjęte przez Komisję w sprawie rezolucji przyjętych na 13. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, która odbyła się w Wiesbaden (Niemcy)

Komisarz odniósł się do rozdanej posłom dokumentu, w którym w szczególności przedstawiono działania podjęte przez Komisję w sprawie rezolucji przyjętych w Wiesbaden.

5. Debata z udziałem Komisji

Głos zabrali: Nita Deerpalsing (Mauritius), Maria Martens, Manuel Jiménez (Republika Dominikańska), Alain Hutchinson, p. Thwala (Suazi), Olle Schmidt, Kilontji Mporogomyi (Tanzania), Marie-Hélène Aubert, p. William (Seszele), John Bowis, Donald Ramotar (Gujana), Bernard Lehideux, p. Sithole (RPA), Emanuel Jardim Fernandes, Otmar Rodgers (Surinam), Thijs Berman, Arnold Thomas (Saint Kitts i Nevis) i Esmond Reid (Jamajka).

Louis Michel ustosunkował się do kwestii podniesionych w trakcie debaty.

6. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

— Sprawozdanie w sprawie wyborów i procesów wyborczych w krajach AKP-UE (AKP-UE/100.123/07/wersja ostateczna)

— Komisja Spraw Politycznych Współsprawodawcy: Betty Amongi (Uganda) i Miguel Ángel Martínez Martínez.

Rezolucję przyjęto jednogłośnie.

— Sprawozdanie w sprawie wpływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) na państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP-UE/100.126/07/wersja ostateczna) — Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu. Współsprawodawcy: Astrid Lulling i Timothy Harris (Saint Kitts i Nevis).

Odrzucono poprawki 1, 2, 3, 4, 5 i 6. Zmienioną rezolucję przyjęto przy 5 głosach wstrzymujących się.

— Sprawozdanie w sprawie dostępu do opieki zdrowotnej i leków, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zaniebanych (AKP-UE/100.083/07/wersja ostateczna) — Komisja Spraw Społecznych i Środowiska. Współsprawodawcy: Martin Magga (Wyspy Salomona) i John Bowis.

Dwie poprawki ustne zgłoszone przez współsprawodawcę z ramienia UE zostały przyjęte. Przyjęto również poprawki 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8. Zmienioną rezolucję przyjęto jednogłośnie.

7. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych

— Projekt rezolucji kompromisowej w sprawie klęsk żywiołowych w państwach AKP: finansowanie ze środków UE gotowości (EFR) i pomocy w razie klęsk (ECHO) (AKP-UE/100.173/07/tekst kompromisowy) — zastępującej rezolucje APP/100.161, APP/100.162, APP/100.163, APP/100.164, APP/100.165, APP/100.166.

Przyjęto poprawki 1 i 2. Zmienioną rezolucję przyjęto jednogłośnie.

— Projekt rezolucji kompromisowej w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności we wschodniej części kraju, oraz jej wpływu na sytuację w regionie (AKP-UE/100.174/07/tekst kompromisowy) — zastępującej rezolucje APP/100.167, APP/100.168, APP/100.169, APP/100.170, APP/100.171 i APP/100.172.

Ogłoszono jedno sprostowanie do projektu rezolucji w angielskiej wersji językowej. Rezolucję przyjęto jednogłośnie.

8. Zatwierdzenie deklaracji z Kigali w sprawie handlu

Współprzewodnicząca Glenys Kinnock podkreśliła znaczenie przyjęcia deklaracji z Kigali w sprawie handlu.

Zgromadzenie zatwierdziło deklarację przez aklamację.

Głos zabrał: Thijs Berman

9. Sprawy różne

Ould Guelaye (Mauretania) podziękował władzom Rwandy, a w szczególności prezydentowi Paulowi Kagame i parlamentowi

Rwandy za ich gościnność oraz za trud włożony w organizację 14. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w Kigali i imprez towarzyszących.

10. Termin i miejsce 15. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

15. sesja WZP odbędzie się w dniach 17-20 marca 2008 r. w Lublanie (Słowenia).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 11.10)

René RADEMBINO-CONIQUET i
Glenys KINNOCK
Współprzewodniczący

Sir John KAPUTIN i
Dietmar NICKEL
Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

RADEMBINO-CONIQUET (GABON), współprzewodniczący
 BENIN (wiceprzewodniczący)
 KAMERUN (wiceprzewodniczący)
 GWINEA RÓWNIKOWA (wiceprzewodniczący)
 GHANA (wiceprzewodniczący)
 JAMAJKA (wiceprzewodniczący)
 KENIA (wiceprzewodniczący)
 NIUE (wiceprzewodniczący)
 SESZELE (wiceprzewodniczący)
 WYSPIY SALOMONA (wiceprzewodniczący)
 SURINAM (wiceprzewodniczący)
 ZAMBIA (wiceprzewodniczący)
 ZIMBABWE (wiceprzewodniczący)

ANGOLA
 ANTIGUA I BARBUDA
 BAHAMY
 BARBADOS
 BELIZE
 BOTSWANA
 BURKINA FASO
 BURUNDI
 CZAD
 DOMINIKA
 DŻIBUTI
 ERYTREA
 ETIOPIA
 FIDŻI
 GAMBIA
 GRENADA
 GUJANA
 GWINEA
 GWINEA-BISSAU
 HAITI
 KIRIBATI
 KONGO (Demokratyczna Republika)
 KONGO (Republika)
 KOMORY
 LESOTHO
 LIBERIA
 MADAGASKAR
 MALAWI
 MALI

Przedstawiciele PE

KINNOCK, współprzewodnicząca
 GAHLER (wiceprzewodniczący)
 MANTOVANI (wiceprzewodniczący)
 --- (wiceprzewodniczący)
 CARLOTTI (wiceprzewodnicząca)
 MITCHELL (wiceprzewodniczący)
 AUBERT (wiceprzewodnicząca)
 LULLING (wiceprzewodnicząca)
 BIELAN (wiceprzewodniczący)
 POLFER (wiceprzewodnicząca)
 MARTÍNEZ MARTÍNEZ (wiceprzewodniczący)
 BOWIS (wiceprzewodniczący)
 GOUDIN (wiceprzewodnicząca)

AGNOLETTO
 ALLISTER
 ARIF
 AYLWARD
 BEREND
 BORRELL FONTELLES
 BULLMAN
 BUSK
 CALLANAN
 CASHMAN
 COELHO
 CORNILLET
 DEVA
 DILLEN
 DOMBROVSKIS
 FERNANDES
 FERREIRA
 GAUBERT
 GOMES
 GRABOWSKA
 GRÖNER
 GURMAI
 HALL
 HAUG
 HERRANZ GARCÍA
 HOLM
 JÖNS
 IRUJO AMEZAGA
 KACZMAREK

MAURETANIA	KORHOLA
MAURITIUS	KOZLIK
MIKRONEZJA (Federacja)	LANGENDRIES
MOZAMBIK	LEHIDEUX
NAMIBIA	LÓPEZ-ISTÚRIZ WHITE
NAURU (Republika)	LOUIS
NIGER	MARTENS
NIGERIA	McAVAN
PALAU	MAYER
PAPUA NOWA GWINEA	MORILLON
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA	NOVAK
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA	PLEGUEZUELOS AGUILAR
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA	RIBEIRO E CASTRO
RPA	ROITHOVÁ
RWANDA	ROSATI
SAINT KITTS I NEVIS	SBARBATI
SAINT LUCIA	SCHEELE
SAINT VINCENT I GRENADYNY	SCHLYTER
SAMOA	SCHMIDT F.
SENEGAL	SCHMIDT O.
SIERRA LEONE	SCHNELHARDT
SOMALIA	SCHRÖDER
SUAZI	SORNOSA MARTÍNEZ
SUDAN	SPERONI
TANZANIA	STURDY
TIMOR WSCHODNI	VAN HECKE
TOGO	VAN LANCKER
TONGA	VENETO
TRINIDAD I TOBAGO	VENTRE
TUVALU	de VILLIERS
UGANDA	WIELAND
VANUATU	WIJKMAN
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ	ZÁBORSKÁ
WYSPY COOKA	ZANI
WYSPY MARSHALLA (Republika)	ZÍLE
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCE	ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH

Członkowie z ramienia AKP

NZOMUKUNDA (BURUNDI), współprzewodniczący
 LUTUNDULA (KONGO, Demokratyczna Republika),
 wiceprzewodniczący
 DUGUID (BARBADOS), wiceprzewodniczący

ANGOLA
 BELIZE
 BENIN
 DŻIBUTI
 FIDŻI

Członkowie z ramienia PE

CALLANAN, współprzewodniczący
 JÖNS, wiceprzewodnicząca
 POLFER, wiceprzewodnicząca

BIELAN
 CARLOTTI
 COELHO
 DILLEN
 GAHLER

GRENADA	GAUBERT
GWINEA	GOMES
GWINEA RÓWNIKOWA	GRABOWSKA
HAITI	GRÖNER
LIBERIA	GURMAI
MAURETANIA	HERRANZ GARCÍA
NAMIBIA	KACZMAREK
NIGERIA	LÓPEZ ISTÚRIZ
NIUE	LOUIS
PAPUA NOWA GWINEA	MANTOVANI
SAINT VINCENT I GRENADYNY	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
SUDAN	MORILLON
TOGO	SCHMIDT F.
TUVALU	VAN HECKE
UGANDA	VENTRE
WYSPY COOKA	WIELAND
ZIMBABWE	ZANI
	ZIMMER

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

EVERISTUS (SAINT LUCIA), współprzewodniczący
SEBETELA (BOTSWANA), wiceprzewodniczący
DARBO (CZAD), wiceprzewodniczący

ERYTREA
ETIOPIA
GABON
GHANA
GUJANA
KAMERUN
KENYA
KONGO (Republika)
MALI
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
PALAU
RPA
SAINT KITTS I NEVIS
SAMOA
SENEGAL
SIERRA LEONE
SUAZI
TANZANIA
TONGA
TRINIDAD I TOBAGO
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
ZAMBIA

Członkowie z ramienia PE

SCHLYTER, współprzewodniczący
DOMBROVSKIS, wiceprzewodniczący
RIBEIRO E CASTRO, wiceprzewodniczący

AGNOLETTO
BEREND
BULLMANN
BUSK
CORNILLET
DEVA
FERREIRA
IRUJO AMEZAGA
KINNOCK
KOZLÍK
LANGENDRIES
LEHIDEUX
LULLING
MAYER
McAVAN
PLEGUEZUELOS AGUILAR
ROSATI
SPERONI
STURDY
VAN LANCKER
de VILLIERS
ŽILE
WIJKMAN

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

OUMAROU (NIGER), współprzewodniczący
MAGGA (WYSPY SALOMONA), wiceprzewodniczący
SITHOLE (MOZAMBIK), wiceprzewodnicząca

ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BURKINA FASO
DOMINIKA
GAMBIA
GWINEA BISSAU
JAMAJKA
KIRIBATI
KOMORY
LESOTHO
MADAGASKAR
MALAWI
NAURU
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA
REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
RWANDA
SESZELE
SOMALIA
SURINAM
TIMOR WSCHODNI
VANUATU
WYSPY MARSHALLA (Republika)
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCE

Członkowie z ramienia PE

SCHEELE, współprzewodnicząca
NOVAK, wiceprzewodnicząca
ARIF, wiceprzewodniczący

ALLISTER
AUBERT
AYLWARD
BORRELL FONTELLES
BOWIS
CASHMAN
FERNANDES
GOUDIN
HALL
HAUG
HOLM
KORHOLA
MARTENS
MITCHELL
ROITHOVA
SBARBATI
SCHMIDT O.
SCHNELLHARDT
SCHRÖDER
SORNOSA MARTÍNEZ
VENETO
... (GUE/NGL)
ZÁBORSKÁ

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 19-22 LISTOPADA W KIGALI (RWANDA)

RADEMBINO-CONIQUET (Gabon), współprzewodniczący	KINNOCK, współprzewodnicząca
DE SOUSA (Angola)	AGNOLETTO
HUMPHREY (Barbados) (*)	ATTARD-MONTALTO (za FERREIRE) (1) (2) (3)
DAYORI (Benin) (wiceprzewodniczący)	AUBERT (wiceprzewodnicząca)
SEBETELA (Botswana)	BATTILOCCHIO (za McAVAN) (1) (2)
TAPSOBA (Burkina Faso)	BEREND
NZOMUKUNDA (Burundi)	BERMAN (za ARIFA)
DANATA (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	BOWIS (wiceprzewodniczący)
DARBO (Czad)	CALLANAN
BOUNKOULOU (Kongo, Republika)	CARLOTTI (wiceprzewodnicząca)
GOYA KITENGA (Kongo, Demokratyczna Republika)	CASHMAN
RASMUSSEN (Wyspy Cooka)	CZARNECKI (za AYLWARDA)
AMON-AGO (Wybrzeże Kości Słoniowej)	DEVA (2) (3) (4)
ABDI SAID (Dżibuti)	DILLEN (1) (2)
JIMENEZ (Republika Dominikańska)	FERNANDES
NAIB (Erytrea)	GAHLER (wiceprzewodniczący) (1) (2) (3)
TOGA (Etiopia)	GARCIA-MARGALLO Y MARFIL (za LOPEZA-ISTURIZA) (3) (4)
RATURAGA (Fidzi) (*)	GOUDIN (wiceprzewodnicząca) (1) (2) (3)
OBIANG NDONG (Gabon)	GRABOWSKA
BAAH (Ghana) (wiceprzewodniczący)	GURMAI (1) (2)
SALOMON (Gwinea Równikowa)	HALL
RAMOTAR (Gujana)	HAUG
SOREL (Haiti)	HUTCHINSON (za ROSATIEGO)
REID (Jamajka) (wiceprzewodniczący) (*)	IRUJO AMEZAGA
KAHENDE (Kenia) (wiceprzewodniczący) (*)	JÖNS
MAFURA (Lesotho)	KACZMAREK
KOLLIE (Liberia)	KLASS (za GAUBERTA)
ZAFILAZA (Madagaskar)	LEHIDEUX
MATOLA (Malawi)	LEINEN (za ZANIEGO) (1) (2) (3)
IMBARCAOUNANE (Mali)	LULLING (wiceprzewodnicząca)
GUELAYE (Mauretania)	MALDEIKIS (za ZILE)
DEERPALSING (Mauritius)	MANTOVANI (wiceprzewodniczący) (1) (2) (4)
SITHOLE (Mozambik)	MARTENS
MUSHELENGA (Namibia)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ (wiceprzewodniczący)
ISSOUFOU (Niger)	MITCHELL (wiceprzewodniczący)
WAZIRI (Nigeria)	MORGANTINI (za HOLMA) (1)
McCLAY (Niue) (*)	NERIS (za BULLMANNA)
AIMO (Papua Nowa Gwinea)	NOVAK
POLISI (Rwanda)	POLFER (wiceprzewodnicząca) (1) (2)
THOMAS (Saint Kitts i Nevis) (*)	POMÉS RUIZ (za COELHO) (3) (4)
MARIE (Saint Lucia)	ROITHOVÁ
STRAKER (Saint Vincent i Grenadyny)	SBARBATI
DIAGNE (Senegal)	SCHMIDT F. (1) (2) (3)
WILLIAM (Seszele) (wiceprzewodniczący)	SCHMIDT O.
LAHAI (Sierra Leone)	SCHRÖDER

MA'AHANUA (Wyspy Salomona)	SORNOSA MARTINEZ ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
SITHOLE (RPA)	SPERONI ⁽¹⁾ ⁽²⁾
DEKUEK (Sudan)	VAN HECKE
RODGERS (Surinam) (wiceprzewodniczący)	VAN LANCKER
THWALA (Suazi)	VENETO
MPOROGOMYI (Tanzania)	WIELAND
ATCHA (Togo)	ZAPAŁOWSKI (za BIELANA) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
MUGAMBE (Uganda)	ZIMMER
TASUL (Vanuatu)	
NJOBVU (Zambia) (wiceprzewodniczący)	
MAGADU (Zimbabwe) (wiceprzewodniczący)	

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 19 listopada 2007 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 20 listopada 2007 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 21 listopada 2007 r.

⁽⁴⁾ Obecni w dniu 22 listopada 2007 r.

Ponadto obecni:

ANGOLA

VALENTE
ALBERTO

BARBADOS

GODDARD

BOTSWANA

BATLHOKI

BURKINA FASO

OUEDRAOGO
YERBANGA

BURUNDI

MASABO
KAVAKURE
NAHIMANA
SINDARUSIBA
NIYONGABO
MABOBORI

CZAD

MAHAMAT OUMAR MALLOUN
HAHAMAT HAMDANE DJIMAI

ERYTREA

TEKLE

ETIOPIA

ALI
CHRISTOS
ABERA
AHMEDIN
KEBEDE
NEGUSSIE

GABON

MBOUMBA
NDIMAL
MAKONGO
MOUBELOU

GHANA

OPPONG-NTIRI

HAITI

RICARD
MELIUS
ELOUNE
NELSON

KAMERUN

AWUDU MBAYA
HAMATOU KOUR
BAH OUMAROU SANDA

KENIA

WAMBUA

KONGO (Demokratyczna Republika)

KUTEKALA
KAMBAYI
BIE BONGENDE
KILUBALONGO

KONGO (Republika)

IBOVI
ODZOCKI
MBERI

LESOTHO

TIHELI

LIBERIA

BARCALY

DUNAH

MALAWI

KALICHERO

MAURETANIA

ZAMEL

AHMEDOU

MAURITIUS

GUNNESSEE

MOZAMBIK

ERNESTO

MIGUEL

MATE

NIGER

ABDOURHAMANE

BAKO

CAZALICA

NIGERIA

SHU'AIBU

ABDUL'AZIZ

ADEFIDIPE

RPA

THETJENG

BASSON

MAGAU

RWANDA

MUKABARANGA

HIGIRO

KANTENGWA

MUNYABAGISHA

KANZAYIRE

NKUSI

SENEGAL

DIOP

SOW

SALL

SIERRA LEONE

KABBA

SUDAN

MUSTAFA

ALLOBA

BEDRI

JERVASE YAK

SURINAM

SOMOHARDJO

MANSARAM

BRADLEY

TANZANIA

CHECHE

MWAKILUMA

TOGO

SAGBO

UGANDA

ATIM-OGWAL

AMONGI

DOMBO

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

AMANI

ZAMBIA

MBEWE

ZIMBABWE

CHAMISA

MUCHENGETI

MANDIZHA

RADA AKP-UE

TELEFONI, wicepremier odpowiedzialny za przemysł, handel, pracę i turystykę, urzędujący przewodniczący Rady AKP (Samoa)

CRAVINHOO, sekretarz stanu ds. polityki zagranicznej, urzędujący przewodniczący Rady UE (Portugalia)

KOMISJA EUROPEJSKA

MICHEL, komisarz ds. rozwoju i pomocy humanitarnej

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY (EKES)

DEFAYE

DANTIN

COULIBALY

CSUPPORT

SOMVILLE

MAKEKA

CENTRUM TECHNICZNE WSPÓŁPRACY ROLNEJ (CTA)

BURGUET

BOTO

WSPÓLNOTA GOSPODARCZA PAŃSTW AFRYKI ZACHODNIEJ (ECOWAS)

SOFOLA

SEKRETARIAT AKP

KAPUTIN, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UENICKEL, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY POSIEDZENIA W DNIU 19 LISTOPADA 2007 R., PONIEDZIAŁEK

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

BARBADOS

Errol HUMPHREY

ambasador, Ambasada Barbadosu, Bruksela

FIDŻI

Tupou RATURAGA

radca, Ambasada Fidżi, Bruksela

JAMAJKA

Esmond REID

radca/minister, ambasada Jamajki, Bruksela

KENIA

Marx G.N. KAHENDE

ambasador, ambasada Kenii, Bruksela

NIUE

Todd McCLAY

ambasador, specjalny przedstawiciel Niue, Bruksela

WYSPY SALOMONA

Joseph MA'AHANUA

ambasador, Ambasada Wysp Salomona, Bruksela

SAINT KITTS I NEVIS

dr Arnold THOMAS

chargé d'affaires

Ambasada Saint Kitts i Nevis, Bruksela

ZAŁĄCZNIK IV

PRZYJĘTE REZOLUCJE

	<i>Stronie</i>
— w sprawie wyborów i procesów wyborczych w krajach AKP-UE (AKP-UE/100.123/07/wersja ostateczna)	18
— w sprawie wpływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) na państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP-UE/100.126/07/wersja ostateczna)	26
— w sprawie dostępu do opieki zdrowotnej i leków, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zaniedbanych (AKP-UE/100.083/07/wersja ostateczna)	29
— w sprawie klęsk żywiołowych w państwach AKP: finansowanie ze środków UE gotowości (EFR) i pomocy w razie klęsk (ECHO) (AKP-UE/100.173/07/wersja ostateczna)	35
— w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności we wschodniej części kraju, oraz jej wpływu na sytuację w regionie (AKP-UE/100.174/07/wersja ostateczna)	40

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wyborów i procesów wyborczych w krajach AKP-UE

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a w szczególności jej art. 8, art. 17 ust. 2 oraz art. 20, 31, 33, 96 i 97,
- podkreślając, że „polityczne środowisko gwarantujące pokój, bezpieczeństwo i stabilność, poszanowanie praw człowieka, demokratyczne zasady i praworządność oraz dobre zarządzanie jest nieodłączną częścią długofalowego rozwoju” (preambuła umowy z Kotonu),
- podkreślając, że zgodnie z art. 9 umowy o partnerstwie AKP-UE „poszanowanie wszystkich praw człowieka i swobód podstawowych, w tym poszanowanie podstawowych praw obywatelskich, demokracja oparta na praworządności oraz przejrzyste i przewidywalne zarządzanie stanowią nieodłączną część trwałego rozwoju”,
- podkreślając, że zgodnie z art. 11 umowy o partnerstwie AKP-UE strony muszą „prowadzić aktywną, kompleksową i zintegrowaną politykę prowadzącą do ustanowienia pokoju, zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania”, w oparciu o zasadę własności, oraz że polityka ta musi w szczególności koncentrować się na tworzeniu potencjału regionalnego,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie dialogu politycznego AKP-UE (art. 8 umowy z Kotonu), przyjętą na 8. posiedzeniu w Hadze w dniu 25 listopada 2004 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie odbudowy pokonfliktowej w krajach AKP, przyjętą na 9. posiedzeniu w Bamako w dniu 21 kwietnia 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie roli parlamentów krajowych we wdrażaniu umowy o partnerstwie z Kotonu, przyjętą na 10. posiedzeniu w Edynburgu w dniu 24 listopada 2005 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, str. 4.

- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie roli integracji regionalnej w promowaniu pokoju i bezpieczeństwa, przyjętą na 11. posiedzeniu w Wiedniu w dniu 22 czerwca 2006 r.,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie współpracy AKP-UE i zaangażowania w procesy wyborcze w krajach AKP oraz roli Wspólnego Zgromadzenia (AKP-UE 2748/99/wersja ostateczna),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego, zatytułowany „Pomoc i obserwacja wyborcza UE” (COM(2000) 0191),
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie roli Unii Europejskiej w promowaniu praw człowieka i w demokratyzacji w krajach trzecich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego pomocy i obserwacji wyborczej UE ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego: z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie zarządzania w dziedzinie polityki rozwojowej Unii Europejskiej ⁽³⁾ oraz z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając Deklarację zasad międzynarodowej obserwacji wyborów oraz Kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów z dnia 24 października 2005 r., poparte przez Parlament Europejski w dniu 16 maja 2007 r.,
 - uwzględniając Kartę ONZ, akt założycielski Unii Afrykańskiej, Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe i regionalne akty prawne,
 - uwzględniając Nowe partnerstwo na rzecz rozwoju Afryki (NEPAD), które ustanowiło mechanizm służący przeglądowi rezultatów osiągniętych przez rządy afrykańskie we wszystkich sektorach, czyli Afrykański Mechanizm Wzajemnej Kontroli (APRM),
 - uwzględniając akty prawne ONZ i inne międzynarodowe akty prawne wzywające do wprowadzenia przemyślanych, natychmiastowo skutkujących i trwałych mechanizmów pozytywnej dyskryminacji służących likwidowaniu nierówności wynikających z historii, tradycji lub zwyczajów, z powodu których kobiety wykluczane są z uczestnictwa w sferze publicznej,
 - uwzględniając art. 21 ust. 3 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz zobowiązania OBWE podjęte w Kopenhadze w 1990 r.,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowaną w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r.,
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady ustanawiającego Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wszystkie umowy między Unią Europejską a państwami trzecimi,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE/100.123/07/wersja ostateczna),
- A. mając na uwadze, że rozwijanie i utrwalanie demokracji i praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych swobód stanowią globalny cel wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz są integralną częścią polityki zewnętrznej Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że dążenie do wspierania poszanowania praw człowieka i demokracji jako podstawowych celów polityki stosunków zewnętrznych UE zakończy się porażką, jeżeli inherentne zasady nie zostaną potraktowane odpowiednio priorytetowo, z uwzględnieniem interesów związanych z bezpieczeństwem oraz interesów politycznych i gospodarczych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 131E z 5.6.2003, str. 147.

⁽²⁾ Dz.U. C 343 z 5.12.2001, str. 270.

⁽³⁾ Dz.U. C 103E z 29.4.2004, str. 550.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 293E z 2.12.2006, str. 316.

- C. mając na uwadze, że ograniczenie ubóstwa — główny cel unijnej polityki rozwoju — wymaga istnienia rzeczywistej demokracji przedstawicielskiej oraz odpowiedzialnych, wolnych od korupcji rządów,
- D. mając na uwadze, że Wspólne Zgromadzenie, reprezentujące obywateli państw AKP i UE, jest kluczowym uczestnikiem stosunków AKP-UE i może w istotny sposób przyczynić się do pogłębienia politycznego wymiaru przyszłej współpracy AKP-UE,
- E. mając na uwadze, że umowa z Kotonu upoważnia Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE do wspierania procesów demokratycznych w drodze dialogu i konsultacji,
- F. mając na uwadze, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE jest jedynym forum dialogu między parlamentarzystami AKP i UE, zwłaszcza w odniesieniu do praw człowieka i demokracji,
- G. mając na uwadze, że demokracja na poziomie politycznym wiąże się z działaniami o wiele szerszymi niż po prostu okresowe oddawanie głosów i obejmuje cały proces udziału obywateli w podejmowaniu decyzji,
- H. mając na uwadze, że obywatele mogą uzyskać prawo do udziału w zarządzaniu sprawami publicznymi dzięki szerokiemu wachlarzowi demokratycznych mechanizmów politycznych,
- I. świadome potrzeby wzmocnienia potencjału parlamentów krajów rozwijających się w celu umożliwienia im skutecznego wykonywania uprawnień w zakresie kontroli nad władzą wykonawczą oraz uprawnień budżetowych,
- J. uznając, że udział podmiotów niepaństwowych i społeczeństwa obywatelskiego ma istotne znaczenie dla funkcjonowania demokracji, a także uznając rolę, jaką kościoły i wspólnoty lub organizacje religijne, przywódcy wspólnot tradycyjnych oraz społeczeństwo obywatelskie w postaci krajowych organizacji pozarządowych i forów mogłyby odgrywać we wspieraniu pokoju lub zapewnianiu mediacji poprzez umożliwianie debaty i rozwiązywania sporów,
- K. biorąc pod uwagę, że wolność mediów jest jednym z podstawowych elementów demokratycznych wyborów, gdyż obywatelom przysługuje prawo do informacji na temat różnych poglądów politycznych, a wszystkie demokratyczne siły polityczne i kandydaci biorący udział w wyborach muszą mieć swobodny dostęp do środków masowego przekazu,
- L. mając na uwadze, że Powszechna deklaracja praw człowieka stanowi, iż prawo do wolnego wybierania przedstawicieli w tajnych, okresowych i rzeczywistych wyborach, w oparciu o powszechną i sprawiedliwą ordynację, jest jednym z praw przysługujących wszystkim obywatelom i stanowi istotny element demokracji i praworządności, na rzecz których państwa Unii Europejskiej i AKP angażują się na mocy różnych zobowiązań prawnych,
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna odgrywać kluczową rolę we wspieraniu państw AKP w dziedzinie ochrony praw człowieka i demokracji, zachęcając do promowania tych praw poprzez działania zewnętrzne oraz szybkie i skuteczne reagowanie w wypadku poważnych i utrzymujących się naruszeń praw człowieka,
- N. mając na uwadze, że równy status mężczyzn i kobiet oraz udział kobiet w procesach decyzyjnych, zarówno na poziomie ustawodawczym, jak i wykonawczym, stanowi istotny element dobrego zarządzania,
- O. mając na uwadze, że powszechny, indywidualny i niepodzielny charakter praw człowieka — obejmujących nie tylko prawa obywatelskie i polityczne, ale także prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne — musi być gwarantowany i wspierany,
- P. mając na uwadze, że pluralizm polityczny, swoboda wyrażania poglądów, równy dostęp do mediów w czasie kampanii, tajność głosowania oraz poszanowanie podstawowych praw kandydatów są podstawowymi elementami demokratycznych, wolnych i uczciwych wyborów,

- Q. uznając, że proces wyborczy ma podstawowe znaczenie dla określenia, w jakim stopniu przestrzegane są zasady politycznego pluralizmu, w związku z czym państwa powinny organizować wybory zgodnie ze standardami uznawanymi na szczeblu międzynarodowym i regionalnym,
- R. mając na uwadze, że obserwacja wyborów i pomoc w wyborach są kluczowymi elementami globalnej strategii UE na rzecz przestrzegania praw człowieka, wzmocnienia demokracji i praworządności oraz wspierania rozwoju w stosunkach z krajami rozwijającymi się,
- S. mając na uwadze, że promowanie demokracji poprzez pomoc w wyborach musi opierać się na wcześniejszej obserwacji środowiska politycznego danego kraju oraz że monitorowanie wyborów musi być częścią ciągłego procesu obserwacji i wspierania demokracji,
- T. mając na uwadze, że monitorowanie wyborów, zwłaszcza jeżeli dokonują go demokratycznie wybrani parlamentarzyści, jest niezbędne dla wzmocnienia legitymacji procesu wyborczego, zwiększenia wiarygodności wyborów w oczach opinii publicznej, zapobiegania oszustwom wyborczym, lepszej ochrony praw człowieka i dla rozwiązywania konfliktów,
- U. mając na uwadze, że delegacje i misje do spraw obserwacji wyborów, złożone w równej mierze z przedstawicieli państw AKP i UE, mogą jednocześnie poważnie przyczynić się do złagodzenia kryzysowych sytuacji w danych krajach,
- V. mając na uwadze, że Parlament Europejski powinien pełnić znaczącą rolę w monitorowaniu wyborów przez UE, z uwagi na swoją legitymację demokratyczną oraz szczególne kompetencje; mając na uwadze, że takie działania podnoszą polityczną rangę tego rodzaju misji,
- W. głęboko zaniepokojone faktem, że liczne niestabilne państwa AKP, które przechodzą od konfliktu do demokracji i w których instytucjonalne możliwości przeprowadzenia wolnych, uczciwych i bezpiecznych wyborów są ograniczone, mogą łatwo popaść ponownie w stan konfliktu, jeżeli siły pokojowe działające w związku z wyborami nie pomogą im w zabezpieczeniu wyborów i procesów wyborczych,
- X. pozostaje zaniepokojone faktem, że uzbrojone siły bezpieczeństwa przed lokalami wyborczymi, jak również rozpowszechnianie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej oraz militaryzacja obywateli wielu krajów AKP zwiększają ryzyko zastraszania, prześladowań i aktów przemocy w czasie wyborów, co utrudnia oddanie głosu wielu obywatelom,
- Y. mając na uwadze, że udział kobiet jako podmiotów procesów demokratycznych w podejmowaniu decyzji w ramach współpracy AKP-UE jest niezadowolający i że sytuacja ta wymaga zastosowania specjalnych środków w celu zlikwidowania występujących nierówności,
- Z. świadome, że państwa AKP-UE, np. Rwanda, Szwecja, Republika Południowej Afryki, Uganda i in., które osiągnęły 30 % reprezentację kobiet w parlamentach krajowych, dokonały tego poprzez instytucjonalizację różnych form pozytywnej dyskryminacji na rzecz kobiet,
- AA. przekonane, że istnieje paląca potrzeba zinstytucjonalizowania edukacji i kształcenia obywatelskiego oraz zwiększenia wiedzy opinii publicznej w tym zakresie, z myślą o kandydatach, wyborcach i osobach pracujących przy organizacji wyborów,
- AB. mając na uwadze, że rządy krajowe powinny wprowadzić publiczne finansowanie partii politycznych, aby uniknąć zależności partii od wpływów zewnętrznych i zapobiec sytuacji, w której partie byłyby zależne od zewnętrznych źródeł mogących wywierać wpływ i sprzyjać korupcji w celu realizacji swoich szczególnych interesów w takich krajach,
- AC. uznając, że tworzenie i wspieranie ram instytucjonalnych mających na celu promowanie demokracji, dobrego zarządzania, pokoju i bezpieczeństwa, odpowiedzialności i praw człowieka to klucz do utrwalenia wolnych i uczciwych wyborów oraz procesów wyborczych,
- AD. zauważając, że w wielu państwach AKP partiom opozycyjnym różnymi sposobami utrudnia się swobodę działania przy pozyskiwaniu członków, korzystaniu z prawa do wolności zgromadzeń, stawiania się i wyrażania poglądów,

Demokratyczne zasady i ich stosowanie w praktyce

1. wzywa wszystkie państwa do uznania znaczenia wolnych, równych i tajnych wyborów jako jednej z zasad, których przestrzeganie jest niezbędne do zapewnienia demokracji, oraz do zrozumienia, że wolne i uczciwe wybory oraz istnienie krajowych instytucji posiadających demokratyczną legitymację to warunek konieczny funkcjonowania demokracji;
2. stwierdza, że przy ustanawianiu demokratycznych instytucji i ram działania państwa muszą opierać się na uniwersalnych zasadach i standardach demokratycznych zapisanych w międzynarodowych i regionalnych aktach prawnych;
3. wzywa rządy sprawujące obecnie władzę do zapewnienia uczciwej konkurencji między poszczególnymi partiami i grupami politycznymi, tak aby wybory mogły spełniać międzynarodowe standardy; podkreśla, że należy unikać wszelkich późniejszych zmian systemu wyborczego, takich jak zmiany w przebiegu wyborów lub usuwanie wyborców z list;
4. opowiada się za tym, by państwa stosowały taki system polityczny — większościowy, proporcjonalny bądź mieszany — który odzwierciedla ich środowisko historyczne i kulturowe oraz reguluje podstawowe zasady udziału wszystkich obywateli w demokratycznym sprawowaniu rządów;
5. opowiada się za tym, by państwa stosowały model organizacji wyborów oparty na modelu niezależnym, uwzględniający rozwój historyczny i kulturowy danego państwa oraz mogący zapewnić wolne i uczciwe wybory; podkreśla, że organ odpowiedzialny za organizację wyborów musi być wolny od wpływów rządowych oraz zatrudniać niezależnych i neutralnych urzędników;
6. podkreśla, że podczas przygotowań do wyborów najważniejsze jest niedopuszczenie do niezgodnego z prawem korzystania z prawa wyborczego i fałszerstw wyborczych, a z drugiej strony usługa polegająca na zagwarantowaniu każdemu uprawnionemu do głosowania — przy akceptowalnym nakładzie pracy o charakterze administracyjnym — wpisania na listę wyborców w ramach możliwie prostej i zrozumiałej procedury wymagającej minimalnych nakładów;
7. podkreśla, że podczas przeprowadzania wyborów najważniejsze jest zagwarantowanie możliwości oddania głosu bez przeszkód i bez zagrożenia represjami, jak również obowiązek uczciwego liczenia głosów wraz z podaniem wyniku do wiadomości publicznej w całkowicie przejrzysty sposób;
8. podkreśla, że działania państwa lub podmiotów trzecich, podejmowane świadomie w celu wpłynięcia na przygotowanie wyborów, ich przeprowadzenie lub dokonanie analizy po ich zakończeniu albo też podejmowane w celu zafałszowania wyniku wyborów, muszą podlegać odpowiednim sankcjom na mocy prawa karnego;
9. wzywa wszystkie państwa do dalszego zwiększania roli kobiet na scenie politycznej, a) jako wyborców, b) jako kandydatek, poprzez dobrowolne lub konstytucjonalne określenie proporcjonalnego udziału poszczególnych płci oraz działania motywujące kobiety do kandydowania w wyborach;
10. wzywa rządy do ustanowienia systemu prawnego, który umożliwi funkcjonowanie niezależnych, wolnych i obiektywnych mediów, poprzez dbanie, aby państwo nie miało monopolu lub pozycji dominującej oraz poprzez wspieranie szerokiego spektrum mediów prywatnych, które nie są zdominowane przez jedną grupę lub osobę;
11. wzywa podmioty ponoszące odpowiedzialność polityczną do zapewnienia w środkach masowego przekazu, zwłaszcza w telewizji i przede wszystkim w radiu, rzeczowych informacji o wyborach, np. o procedurze rejestracji, systemach wyborczych, godzinach otwarcia lokali wyborczych, konkurujących ze sobą partiach czy kandydatach itp., ponieważ przy pomocy radia można dotrzeć również do osób niepiśmiennych i zamieszkujących odległe regiony; równie ważne jest rozpowszechnianie tych informacji w językach lokalnych i regionalnych;
12. wzywa wszystkie rządy do uznawania międzynarodowych standardów praw człowieka, także standardów związanych z wolnością wyrażania poglądów i wolnością zgromadzeń oraz ze wspieraniem praw opozycji do znaczącego udziału w procesach wyborczych;

13. wzywa wszystkie państwa do zapewnienia równego traktowania i politycznej równości obywateli (szczególnie tych grup, które są tradycyjnie marginalizowane lub stanowią mniejszość) oraz do zapewnienia w pełni kompleksowej i powszechnej edukacji wyborczej;
14. wzywa wszystkie państwa do ustanowienia mechanizmów prawnych mających na celu ochronę faktycznego uczestnictwa opozycji, które umożliwią jej swobodę mobilizowania i prezentowania alternatywnej polityki w celu wzmocnienia politycznej konkurencji;

Demokracja i dobre zarządzanie

15. wzywa państwa AKP-UE do wprowadzenia polityki krajowej opartej na poszanowaniu wartości, zasad i standardów demokracji i praw człowieka, zmierzającej do budowy praworządności, przy zapewnieniu przejrzystości procesów wyborczych, wzmocnieniu skuteczności służb prawnych i sił bezpieczeństwa oraz zwalczaniu dyskryminacyjnej polityki wykluczenia i przemocy w czasie wyborów;
16. wzywa państwa AKP-UE do włączenia kwestii płci w główny nurt krajowej polityki poprzez wprowadzenie przepisów prawnych mających na celu zapewnienie pozytywnej dyskryminacji na rzecz udziału (liczebnego) kobiet oraz zagwarantowanie, że dzięki takim mechanizmom pozytywnej dyskryminacji osiągnięta zostanie co najmniej 30 % reprezentacja kobiet na stanowiskach decyzyjnych;
17. wzywa państwa do zadbania, aby przepisy prawne dotyczące partii politycznych regulowały najważniejsze kwestie związane z równoprawną obecnością kobiet na partyjnych listach wyborczych oraz wspierały wewnętrzną demokrację w takich partiach poprzez jasne wytyczne oraz aby kobietom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej udzielano szczególnego wsparcia podczas walki wyborczej w celu umożliwienia im prowadzenia kampanii w takim samym wymiarze, jak czynią to kandydaci płci męskiej, których sytuacja materialna jest zazwyczaj lepsza;
18. zachęca państwa do ustanowienia konstytucjonalnie niezależnego organu wyborczego, niepodlegającego zwierzchności ani kontroli żadnej władzy, który byłby odpowiedzialny m.in. za organizację, prowadzenie i nadzorowanie wyborów; tworzenie okręgów wyborczych; sporządzanie, utrzymywanie, rewidowanie i aktualizację spisów wyborców; przyjmowanie i rozpatrywanie skarg składanych przed wyborami i w czasie wyborów oraz przygotowywanie i prowadzenie programów edukacyjnych skierowanych do wyborców w związku z wyborami;
19. wzywa państwa AKP do nakładania dotkliwych kar w przypadku sprzeniewierzenia środków finansowych przeznaczonych na kampanię wyborczą, składania nieuczciwych obietnic i robienia prezentów wyborczych w celu wpłynięcia na wybory, kupowania głosów, gróźb przemocy w sytuacji kontrowersyjnego oddania głosu oraz w przypadku oszustw wyborczych;
20. wzywa państwa AKP do ustanowienia krajowych ram finansowania wszystkich partii politycznych w oparciu o procentowy udział partii w zgromadzeniu krajowym, za przykładem Republiki Południowej Afryki, Namibii i Seszeli; ponadto wzywa państwa AKP do wprowadzenia zakazu zewnętrznego finansowania partii politycznych;

Znaczenie cyklu wyborczego

21. podkreśla, że wybory nie mogą przebiegać należycie przy braku wystarczającej staranności na wszystkich trzech etapach procesu wyborczego — przed wyborami, w czasie wyborów i po wyborach — gdyż każdy z tych etapów jest na swój sposób kluczowy i musi zostać uznany za taki;
22. wzywa wszystkie państwa do pełnego zaangażowania się w przygotowanie wyborów poprzez powołanie organu odpowiedzialnego za organizację wyborów, który będzie wspierał wolność głoszenia poglądów, a także swobodę partii w mobilizowaniu i rekrutowaniu członków;
23. wzywa do rejestrowania wyborców w sposób przejrzysty, zapewniający udział wszystkich obywateli i szeroko zakrojoną edukację wyborczą; wzywa do terminowego przygotowywania spisów wyborców, tak aby wszyscy obywatele wiedzieli o tym, że zostali zarejestrowani, oraz aby dysponowali wystarczającym czasem do zgłoszenia protestu przed głosowaniem;

24. wzywa organy odpowiedzialne za organizację wyborów, aby dokładały wszelkich starań w celu zapewnienia uczciwego i bezpiecznego przebiegu wyborów poprzez pełną dostępność lokali wyborczych oraz przejrzystość przy obliczaniu i prezentowaniu wyników;
25. wzywa kandydatów i partie do dołożenia wszelkich starań w celu zapobieżenia przemocy i zastraszeniu w związku z wyborami;
26. podkreśla, że obserwatorzy wyborów powinni przestrzegać kodeksu postępowania dotyczącego międzynarodowej obserwacji wyborów (podpisanego na forum ONZ w październiku 2005 r.), a ich zalecenia powinny być poważnie brane pod uwagę przez państwa, które zwracają się o obserwację;
27. wzywa wszystkie państwa do ustalenia reguł gwarantujących jak najwyższy stopień przejrzystości procesu wyborczego, a także promowanie i wspieranie udziału neutralnych obserwatorów krajowych reprezentujących organizacje społeczeństwa obywatelskiego, którzy w ramach procedury akredytacji otrzymują prawo wstępu do wszystkich lokali wyborczych oraz prawo fizycznego obserwowania wyborów od momentu otwarcia lokali wyborczych do zakończenia liczenia głosów oraz do dokonania oceny przebiegu wyborów, przy czym muszą się oni zobowiązać do ścisłego przestrzegania zasady neutralności politycznej;
28. wzywa państwa AKP również do umożliwienia akredytowanym przedstawicielom partii swobodnego dostępu do lokali wyborczych od momentu ich otwarcia aż do zamknięcia i podczas liczenia głosów, przy czym muszą się oni zachowywać bezstronnie i nie wolno im agitować na rzecz własnej partii; potwierdza opinię, że krytyczna obserwacja, prowadzona przez konkurujące siły polityczne, w znacznym stopniu ogranicza niebezpieczeństwo wystąpienia nadużyć i oszustw;
29. podkreśla konieczność powołania obserwatorów wyborów spośród członków WZP w równej liczbie z państw AKP i UE oraz oddelegowania ich do wszystkich krajów AKP, w których UE angażuje się na rzecz procesu demokratycznego, a także podkreśla znaczenie, jakie ma korzystanie z pomocy tych delegacji obserwatorów wyborów w sposób zdecentralizowany w różnych miastach i regionach, aby uzyskać możliwie zróżnicowany obraz wydarzeń;
30. uważa, że obserwatorzy wyborów koniecznie muszą uczestniczyć w briefingach dotyczących danego kraju oraz jego sytuacji politycznej i społecznej, a także przybyć do miejsca przeznaczenia na tyle wcześniej, aby mieć czas na zasięgnięcie informacji i zapoznanie się z miejscem pracy, jak również opuścić kraj dopiero wówczas, gdy da się już przewidzieć wynik wyborów; tylko w takiej sytuacji możliwe jest dokonanie wiarygodnej oceny;
31. wzywa, aby wszystkie krajowe ordynacje wyborcze umożliwiały odwołania i protesty wyborcze, rozpatrywane za pomocą skutecznych mechanizmów przez niezależne władze sądownicze, oraz do uznania znaczenia okresu powyborczego;
32. wzywa do powyborczego wsparcia dla rządów powstałych w wyniku praworządnych wyborów spełniających międzynarodowe i regionalne standardy oraz do zajęcia zdecydowanego stanowiska wobec rządów, które nie zostały wyłonione w drodze wolnych i uczciwych wyborów;
33. wzywa międzynarodową społeczność dawców pomocy, a w szczególności Komisję Europejską, do organizowania wsparcia powyborczego w celu wzmocnienia nowo wybranych instytucji demokratycznych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności podmiotów niepaństwowych, z myślą o monitorowaniu prowadzenia demokracji w danym kraju;

Pokój i bezpieczeństwo

34. wzywa państwa AKP-UE do zapewnienia wysoko priorytetowego traktowania rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji byłych żołnierzy i bojówkarzy we wszystkich programach odbudowy pokonfliktowej w celu zagwarantowania bezpieczeństwa i braku przemocy w okresie prowadzącym do demokratycznych reform umożliwiających przeprowadzenie wyborów;
35. wzywa państwa, w szczególności państwa AKP-UE, do wspierania i intensyfikacji wdrażania i monitorowania protokołu z Nairobi w sprawie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej w celu zagwarantowania, że broń taka nie zostanie użyta do zastraszania oponentów i wyborców w okresie wyborów;

36. wzywa państwa AKP-UE do ustanowienia mechanizmów zapewniających wsparcie dla krajów, w których do niedawna toczyły się konflikty, takich jak Demokratyczna Republika Konga, Rwanda, Sierra Leone i Liberia, poprzez rozlokowanie sił pokojowych w czasie przygotowań do wyborów i później w celu utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa w chwili, gdy w krajach tych dokonują się reformy demokratyczne;

Partnerstwo AKP-UE

37. wzywa UE do utworzenia centralnego punktu, z którego koordynowane będzie wsparcie na rzecz demokratyzacji oraz pomoc/obserwacja wyborcza; wzywa UE do zajęcia jednolitego stanowiska w kwestiach związanych z demokracją i wyborami;
38. zaleca, aby wszystkie trzy instytucje UE określiły wspólnie swoje komplementarne role w dziedzinie demokracji oraz pomocy/obserwacji wyborczej w celu maksymalnego zwiększenia skuteczności i potencjału UE;
39. uznaje znaczenie demokracji dla zapobiegania konfliktom (z użyciem przemocy) oraz dla powodzenia długofalowego rozwoju gospodarczego;
40. uznaje pracę dokonaną przez Komisję Europejską w procesie obserwacji wyborów i podkreśla istotną rolę odgrywaną przez posłów do PE w delegacjach UE ds. obserwacji wyborów oraz wyraża wolę kontynuowania już ustanowionej dobrej współpracy;
41. podkreśla znaczenie wyraźnej spójności polityki WE dotyczącej procesu wyborczego z ciągłością i harmonizacją obserwacji i pomocy wyborczej w celu zapewnienia przestrzegania cyklu wyborczego;
42. wzywa państwa UE i AKP do wspólnego działania i do wzmożonej współpracy w dziedzinie rozwoju demokratycznego i procesów wyborczych; zaleca organizowanie większej liczby wspólnych misji AKP-UE, szczególnie w dziedzinie demokratyzacji;
43. wzywa państwa UE i AKP do wspierania współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi, podmiotami niepaństwowymi, organizacjami pozarządowymi, społeczeństwem obywatelskim, władzami lokalnymi oraz ruchami oddolnymi w celu ulepszenia i utrwalenia wsparcia rządów demokratycznych;
44. wzywa państwa do zaangażowania się w tworzenie potencjału i szkolenie administratorów ds. wyborczych i parlamentarnych (a także do wspierania i wzmocnienia partii politycznych);
45. wzywa do przestrzegania i zagwarantowania równego dostępu do głosowania i do korzystania z praw obywatelskich/politycznych grupom pokrzywdzonym i marginalizowanym, takim jak osoby niepełnosprawne, mniejszości etniczne i inne mniejszości oraz osoby przesiedlone;

Rola społeczeństwa obywatelskiego

46. zaleca szeroko zakrojone inicjatywy szkoleniowe skierowane do społeczeństwa obywatelskiego, parlamentów krajowych, Parlamentu Panafrkańskiego oraz pracowników administracji wyborczej, które muszą być prowadzone z dużym wyprzedzeniem, regularnie, a nie tylko bezpośrednio przed wyborami;
 47. wzywa państwa do wspierania zrównoważonego podejścia do wzmocnienia krajowego potencjału w zakresie administrowania procesami wyborczymi i utrwalania demokratyzacji;
 48. wzywa państwa do prowadzenia obserwacji procesów wyborczych, gdy tylko istnieją warunki do przeprowadzenia demokratycznych wyborów i dane kraje zwracają się o taką obserwację, co stanowi sposób na zapewnienie wolnych i uczciwych wyborów oraz na wspieranie inicjatyw w dziedzinie pomocy wyborczej poprzez lepsze planowanie i prowadzenie działań;
 49. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym i regionalnym, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady oraz Unii Afrykańskiej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wpływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) na państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając cele umowy o partnerstwie AKP-UE ⁽²⁾, podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. w dziedzinie inwestycji i wsparcia rozwoju sektora prywatnego oraz w dziedzinie handlu,
 - uwzględniając światowe raporty inwestycyjne UNCTAD (lata 2005 i 2006) oraz raport UNCTAD o rozwoju gospodarczym w Afryce: rewizji roli inwestycji (2006 r.),
 - uwzględniając raporty UNIDO w sprawie badania dotyczącego inwestorów zagranicznych w Afryce (lata 2005 i 2006),
 - uwzględniając deklarację z Kapsztadu z 21 marca 2002 r. w sprawie przyszłych negocjacji dotyczących nowych porozumień handlowych,
 - uwzględniając deklarację ONZ (2000 r.) w sprawie milenijnych celów rozwoju oraz zobowiązanie do likwidacji ubóstwa,
 - uwzględniając zobowiązania społeczności międzynarodowej podjęte podczas konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych poświęconej finansowaniu rozwoju (Monterrey, 2002 r.), w szczególności w zakresie zmobilizowania zasobów międzynarodowych, zwiększenia przepływu netto środków finansowych i zacieśnienia współpracy technicznej na rzecz rozwoju, między innymi w celu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.126/07/wersja ostateczna),
- A. mając na uwadze, że BIZ odgrywają ważną rolę w procesie rozwoju krajów przyjmujących, w szczególności dzięki jednoczesnemu zapewnieniu kapitału i technologii oraz — tym samym — umiejętności, wiedzy praktycznej i dostępu do rynku, co przyczynia się do bardziej wydajnego korzystania z zasobów i zwiększonej produktywności,
- B. mając na uwadze rosnący w ostatnich latach przepływ kapitału prywatnego do krajów rozwijających się, który zyskuje na znaczeniu jako źródło finansowania porównywalne do oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA),
- C. mając na uwadze, że BIZ stymulują wzrost gospodarczy kraju przyjmującego dzięki włączeniu do procesu produkcyjnego nowych środków i nowych technologii, BIZ mogą zwiększyć możliwości podażowe państw AKP oraz przyczynić się do powstania dynamicznego związku między inwestycjami a eksportem, który mógłby pomóc tym krajom w osiągnięciu celów wzrostu i rozwoju gospodarczego, w tym milenijnych celów rozwoju,
- D. sądząc, że BIZ mogą odgrywać ważną rolę w transformacji gospodarek afrykańskich, przy czym ich wpływ uzależniony jest zarówno od ich jakości, jak i ilości, oraz podkreślając, że wyzwaniem dla stosunków między UE i Afryką jest krytyczne rozważenie sposobów przyciągnięcia i regulacji takich BIZ, które sprzyjać będą sprawiedliwemu wzrostowi, tworząc nowe miejsca pracy oraz wspierając i rozwijając lokalny przemysł,
- E. mając świadomość istniejących przeszkód w przepływie BIZ, które znacznie się różnią w zależności od regionu AKP, a także w poszczególnych regionach, między innymi pod względem podstawowych kwestii rządzenia, ram prawnych i otoczenia przedsiębiorstw, siły instytucji, poziomu pośrednictwa finansowego oraz czynników lokalizacji, takich jak transport czy infrastruktura, edukacja, dostępność wykwalifikowanej siły roboczej i zdrowie,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, str. 4.

- F. mając na uwadze, że w większości gospodarek państw AKP wprowadzono przepisy dające inwestorom zagranicznym szereg gwarancji i możliwości, między innymi dzięki złagodzeniu ograniczeń dotyczących własności gruntu i nieruchomości czy też ograniczeń dewizowych, tym samym zapewniając inwestorom zagranicznym prawo do repatriacji kapitału i zysków,
- G. mając na uwadze, że w gospodarkach wielu państw AKP stosuje się przepisy pozwalające inwestorom zagranicznym na uczestniczenie w programach prywatyzacji i proponuje się duże zachęty podatkowe,
- H. mając na uwadze, że państwa AKP zawarły 210 umów w sprawie BIZ z państwami członkowskimi UE oraz że coraz częściej zawierają także umowy z innymi krajami rozwijającymi się,
- I. mając na uwadze duże znaczenie dostępności dodatkowych środków finansowych, dzięki większemu napływowi BIZ i możliwościom handlowym, dla stabilności gospodarczej i społecznej oraz trwałego rozwoju państw AKP,

Znaczenie BIZ

- 1. sądzi, że ze względu na niewystarczające zasoby służące finansowaniu rozwoju długoterminowego oraz w świetle milenijnych celów rozwoju, które wydają się coraz trudniejsze do osiągnięcia do roku 2015, przyciągnięcie BIZ zajmuje obecnie naczelną rolę w strategiach odnowy gospodarczej;
- 2. podkreśla konieczność wspierania państw AKP w dążeniu do zwiększenia napływu BIZ i transferu odpowiednich technologii w celu stymulowania rozwoju i konkurencyjności;
- 3. uważa, że należy dokonać przeglądu strategii politycznych mających na celu przyciągnięcie BIZ oraz poważnie rozpatrzyć stosunek kosztów i korzyści, z uwzględnieniem degradacji środowiska, jak również problemów społecznych i wkładu w realizację celów gospodarki narodowej w zakresie trwałego rozwoju;

Otoczenie przedsiębiorstw

- 4. potwierdza, że odpowiedzialność za rozwój państw AKP spoczywa przede wszystkim na nich samych, oraz uznaje podstawowe znaczenie starań na rzecz rozwoju podejmowanych na szczeblu krajowym, obejmujących trwałą stabilność makroekonomiczną oraz otoczenie biznesu;
- 5. podkreśla niepomiarne znaczenie czynników lokalizacji, takich jak infrastruktura gospodarcza i socjalna, klimat przedsiębiorczości, lokalne warunki rynkowe, dostępność zasobów, aktywne inicjatywy na rzecz promowania inwestycji oraz dostępność aktywów, dla decyzji o zainwestowaniu w kraju przyjmującym;
- 6. przychylnie odnosi się do obecnego przywiązywania wagi do umacniania rządów i zwiększania przejrzystości w celu zapewnienia korzyści także osobom ubogim;
- 7. podkreśla, że wiele państw AKP wciąż wymaga znacznych inwestycji publicznych w celu przezwyciężenia trudności związanych z wysokimi kosztami transportu w regionie, często niewielkimi rynkami, rolnictwem o niskiej produktywności, niekorzystnymi warunkami agroklimatycznymi, dużym obciążeniem zdrowotnym oraz wolnym tempem rozpowszechniania zagranicznych technologii;

Promowanie europejskich BIZ

- 8. uznaje, że dzięki czynnikom będącym motorem inwestycji w krajach przyjmujących — tzw. czynnikiem przyciągającym — oraz współpracy regionalnej możliwa jest większa stabilność finansowa, lepsza koordynacja polityki, lepsze planowanie infrastruktury i bardziej dynamiczny model rozwoju przemysłowego, co może prowadzić do powstania bardziej sprzyjającego klimatu inwestycyjnego zarówno dla firm krajowych, jak i zagranicznych;
- 9. wzywa państwa AKP do stopniowego rozwijania odpowiednich inicjatyw na rzecz integracji regionalnej oraz podziału pracy;
- 10. podkreśla ponadto niepomiarne znaczenie czynników będących motorem inwestycji w krajach pochodzenia — tzw. czynnikiem wypychającym — obejmujących między innymi warunki rynkowe i handlowe, koniunkturę gospodarczą oraz politykę krajową prowadzoną przez rząd;

11. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję Europejską do utrzymania wysokiego standardu monitorowania i kontroli europejskich korporacji transnarodowych, zwłaszcza z branż newralgicznych, dzięki zobowiązaniu ich do stosowania się do wysokich standardów odpowiedzialności korporacyjnej, wymianie informacji zgromadzonych wraz z decydentami politycznymi kraju przyjmującego oraz wypracowywaniu środków dyscyplinarnych i systemu kompensacji w przypadku wyraźnie negatywnych skutków dla gospodarki kraju przyjmującego;
12. wzywa państwa członkowskie UE do uzgodnienia wspólnych ram rozpowszechniania informacji o możliwościach inwestycyjnych w państwach AKP przy jednoczesnym zachęcaniu ich do rozszerzenia zakresu dwustronnych umów inwestycyjnych, które obecnie koncentrują się na Niemczech, Wielkiej Brytanii, Belgii, Francji i Holandii;
13. wzywa ponadto państwa członkowskie UE, aby niezwłocznie uzgodniły wspólne ramy działań innowacyjnych mających na celu promocję inwestycji, polegające między innymi na zapewnieniu przedsiębiorstwom i instytucjom konkretnych zachęt finansowych i innych zachęt w celu przekazywania technologii państwom AKP, a także na zapewnieniu przedsiębiorstwom inwestującym w państwach AKP ulg podatkowych; niemniej podkreśla, że nie może to zastępować finansowania na rzecz rozwoju i lepszej, bardziej przewidywalnej oficjalnej pomocy rozwojowej;
14. podkreśla konieczność zanalizowania powiązań BIZ z lokalnymi inwestycjami oraz konieczność przeprowadzenia uporządkowanej dyskusji na temat sposobów promowania więzi między korporacjami transnarodowymi a lokalnymi firmami, w tym konieczność wspierania dialogu publiczno-prywatnego w celu zniesienia głównych barier inwestycyjnych;
15. wyraża zaniepokojenie brakiem informacji na temat krajowych i regionalnych implikacji uwzględnienia postanowień o inwestycjach w umowach o partnerstwie gospodarczym;
16. zwraca się do Komisji Europejskiej o przekazywanie WZP raz w roku informacji o udziale BIZ pochodzących z UE w porównaniu z BIZ napływającymi z innych części świata;

Wykorzystanie instrumentów umowy z Kotonu w celu promowania BIZ

17. nalega, aby Europejski Bank Inwestycyjny wzmocnił i usprawnił instrument inwestycyjny tak, aby stanowił on realną pomoc dla sektora prywatnego w państwach AKP;
 18. jednocześnie nalega, aby strony umowy z Kotonu rozszerzyły zakres instrumentu inwestycyjnego na promowanie inwestycji, w szczególności poprzez uczynienie z niego instrumentu służącego promowaniu przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego w uzupełnieniu do jego obecnego zakresu działań;
 19. nalega, aby Komisja Europejska i strony umowy z Kotonu ustanowiły — w ramach 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju — odpowiednio finansowany instrument lub agencję gwarancji inwestycyjnych, o których mowa w art. 77 ust. 4 umowy z Kotonu;
 20. podkreśla pilną konieczność przededefiniowania roli i mandatu wspólnych instytucji AKP-UE — Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw oraz Centrum Technicznego ds. Współpracy w Dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich — w celu przyznania im mandatu obejmującego ukierunkowane promowanie inwestycji wraz z proporcjonalnymi środkami finansowymi na jego realizację;
 21. wzywa Komisję Europejską oraz państwa członkowskie UE do zwiększenia zakresu wsparcia finansowego i technicznego na rzecz krajowych i regionalnych agencji promocji inwestycji AKP (IPA), w tym przyznania im jednoznacznych uprawnień do inwestycji zagranicznych;
 22. podkreśla konieczność podjęcia działań — zwłaszcza w ramach współpracy AKP-UE — na rzecz zmniejszenia deficytu strukturalnego występującego w państwach AKP w zakresie przyciągania i zatrzymywania napływu BIZ; wzywa wszystkie strony umowy z Kotonu, aby położyły szczególny nacisk na mobilizację zasobów na rzecz rozwoju infrastruktury, inwestycji społecznych i gospodarczych oraz dobrych rządów;
 23. podkreśla ponadto konieczność zapewnienia — dzięki odpowiedniej polityce i instytucjom — aby oczekiwany wzrost napływu BIZ do państw AKP, w szczególności w postaci bogactw naturalnych, wywierał zrównoważony wpływ na ich rozwój; wzywa zatem państwa AKP do wypełnienia w tym zakresie zobowiązań dotyczących rozwoju, a społeczność międzynarodową — do wspierania tych starań;
 24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Bankowi Światowemu, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu oraz Afrykańskiemu Bankowi Rozwoju.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie dostępu do opieki zdrowotnej i leków, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zaniechanych**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając art. 177, 178, 179, 180, 181 i 181 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając wspólne cele Unii Europejskiej zdefiniowane w Konsensusie europejskim w sprawie rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. („umowa z Kotonu”) ⁽³⁾, zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przyspieszenie postępów w realizacji milenijnych celów rozwoju — Wkład Unii Europejskiej” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając coraz większą rolę partnerstw publiczno-prywatnych w zapewnianiu powszechnych dóbr publicznych, zgodnie z definicją zawartą w komunikacie Komisji zatytułowanym „Zdrowie i ograniczanie ubóstwa w krajach rozwijających się” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając raport o stanie zdrowia na świecie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z 2006 r. zatytułowany „Pracując razem dla zdrowia” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję 59. Światowego Zgromadzenia Zdrowia (WHA) w sprawie zdrowia publicznego, innowacji, podstawowych badań w dziedzinie zdrowia i praw własności intelektualnej: w kierunku globalnej strategii i planu działania ⁽⁹⁾ z dnia 27 maja 2006 r.,
- uwzględniając Partnerstwo pomiędzy Europą a krajami rozwijającymi się w zakresie badań klinicznych (EDCTP),
- uwzględniając siódmy program ramowy Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽¹⁰⁾, przyjęty w dniu 18 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie chorób związanych z ubóstwem i zdrowia reprodukcyjnego w krajach AKP w kontekście 9. Europejskiego Funduszu Rozwoju (AKP-UE 3640/04/wersja ostateczna) ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2004 r. w sprawie pomocy żywnościowej i bezpieczeństwa żywności (AKP-UE 3692/04/wersja ostateczna) ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 września 2005 r. w sprawie poważnych i zaniechanych chorób w krajach rozwijających się ⁽¹³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/100.083/07/wersja ostateczna),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

⁽²⁾ *Konsensus europejski w sprawie rozwoju*, część I, sekcja 1, Dz.U. C 46 z 24.2.2006.

⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, str. 4.

⁽⁵⁾ COM(2005)132.

⁽⁶⁾ COM(2002)129, str. 12.

⁽⁷⁾ COM(2005)642.

⁽⁸⁾ http://www.who.int/whr/2006/whr06_en.pdf

⁽⁹⁾ Rezolucja WHA 59.24 z dnia 27 maja 2006 r.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, str. 29.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 23.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 192E z 17.8.2006, str. 350.

- A. mając na uwadze, że zdrowie jest podstawowym prawem i nieodłącznym warunkiem rozwoju i dobrobytu gospodarczego, a co za tym idzie, dostęp do usług zdrowotnych i leków powinien stanowić trzon polityki rozwoju,
- B. mając na uwadze, że dostęp do opieki zdrowotnej stanowi kwestię z zakresu globalnego bezpieczeństwa i praw człowieka, jako że pojawianie się lub ponowne występowanie chorób zakaźnych może powodować powszechne ubóstwo, niepełnosprawność, zachorowalność i niestabilność oraz szybko rozprzestrzeniać się na świecie,
- C. mając na uwadze niewystarczające postępy w realizacji milenijnych celów rozwoju, której termin przypada na 2015 r., co wskazuje na konieczność większego zaangażowania na rzecz ich osiągnięcia,
- D. mając na uwadze, że z braku dostępu do podstawowych leków codziennie umiera 27 tys. ludzi,
- E. mając na uwadze, że przyczyną 25 % z 10 mln zgonów dzieci rocznie są choroby, którym można zapobiegać dzięki szczepieniom,
- F. mając na uwadze, że każdego roku ponad 28 mln dzieci nie jest szczepionych w pierwszym roku życia,
- G. mając na uwadze, że obok problemu, jaki stanowią trzy najpoważniejsze choroby śmiertelne — HIV/AIDS, malaria i gruźlica — występuje szereg innych chorób, które dotyczą łącznie około miliarda ludzi, co stanowi jedną szóstą mieszkańców ziemi,
- H. mając na uwadze, że do chorób zaniebanych zalicza się trypanosomozę afrykańską (śpiączkę afrykańską), wrzód Buruli, chorobę Chagasa, gorączkę denga, helmintozę gastrojelitową, biegunkę niemowląt, leiszmaniozę (kala-azar), trąd, filariozę limfatyczną (słoniowaciznę), onchocerkozę (ślepotę rzeczną), schistosomatozę (bilharczość), trachomę, a także cukrzycę, choroby psychiczne i epilepsję,
- I. mając na uwadze, że w związku z ograniczeniami istniejących terapii choroby zaniebane prowadzą do niepełnosprawności i ubóstwa na ogromną skalę, a mimo to na badania nad nimi przeznaczają się relatywnie niewielkie środki, między innymi na szczeblu UE,
- J. mając na uwadze, że badania nad opracowaniem leków przeprowadza się głównie w odniesieniu do leków wprowadzanych do obrotu w krajach rozwiniętych i wskazanych w leczeniu chorób, z którymi zmagają się części świata o zaawansowanym poziomie rozwoju,
- K. mając na uwadze potrzebę badań i rozwoju o większym przełożeniu praktycznym, dzięki któremu wiedza naukowa i podstawowe badania przekładają się na próby kliniczne i rejestrowanie nowych produktów,
- L. mając na uwadze, że chociaż gruźlica współistniejąca z zakażeniem HIV stanowi poważne zagrożenie, to jedynie 0,5 % pacjentów z HIV podlega badaniom na okoliczność gruźlicy, a 7 % chorych na gruźlicę podlega badaniom na obecność HIV, co wskazuje na potrzebę większego wsparcia finansowego i zasobów oraz większej współpracy między programami i służbami zorientowanymi na poszczególne choroby,
- M. mając na uwadze, że gruźlica wielolekooporna jest bardzo trudna do zdiagnozowania i leczenia,
- N. mając na uwadze, że podrabiane leki stanowią 6-10 % światowego rynku oraz że według szacunków 25 % leków wykorzystywanych w Afryce to leki podrabiane,
- O. mając na uwadze, że zapobieganie jest najskuteczniejszym sposobem zwalczania chorób przenoszonych drogą płciową oraz że dostęp do informacji i usług związanych z planowaniem rodziny oraz zdrowiem rodzinnym i reprodukcyjnym odgrywa istotną rolę w zmniejszaniu ubóstwa i walce z HIV/AIDS i *vice versa*,

- P. mając na uwadze, że na świecie istnieje niedobór pracowników służby zdrowia szacowany na 4,3 mln osób — w tym niedobór 2,4 mln lekarzy, pielęgniarek i położnych w 57 najuboższych krajach na świecie — który to problem jest szczególnie palący na obszarach wiejskich,
- Q. mając na uwadze, że większy dostęp do edukacji dla młodych kobiet oraz większy odsetek pracowników służby zdrowia płci żeńskiej to dwa czynniki zachęcające kobiety do korzystania z usług opieki medycznej,
- R. mając na uwadze, że pomoc bywa często zbyt krótkotrwała i nieprzewidywalna, aby pokryć długoterminowe powracające koszty sektora zdrowia, miewa złożony charakter z uwagi na wielość uczestniczących w niej organizacji międzynarodowych oraz nie zawsze jest zgodna z priorytetami rządów i wysiłkami na rzecz zwiększania potencjału,
- S. mając na uwadze, że polityka Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) i Banku Światowego stanowi niekiedy poważną przeszkodę dla ubogich krajów, wprowadzając zbyt sztywne zasady dotyczące wydatków publicznych, co utrudnia osiągnięcie milenijnych celów rozwoju w dziedzinie zdrowia, zasobów wody i warunków sanitarnych,

Zdrowie w centrum uwagi

1. wzywa kraje AKP do alokowania 15 % rocznych wydatków publicznych na zdrowie (deklaracja z Abudży ⁽¹⁾), a także wzywa UE — zgodnie z celem określonym przez Parlament Europejski — do przeznaczenia 20 % zobowiązań z tytułu pomocy finansowej na zdrowie i edukację;
2. podkreśla, że państwa członkowskie muszą dotrzymać obietnicy, zgodnie z którą będą przeznaczać 0,7 % dochodu narodowego na pomoc zagraniczną oraz zapewniać koordynację, przewidywalność i długoterminowość takiej pomocy;
3. wzywa UE, MFW i Bank Światowy, aby nie wprowadzały zbyt sztywnych zasad dotyczących wydatków publicznych ani nie wspierały realizacji nieodpowiednich reform rynkowych usług publicznych poprzez warunki pomocy, doradztwo techniczne i porozumienia handlowe;
4. uważa, że zdrowie musi zajmować bardziej poczesne miejsce w krajowych dokumentach strategicznych (w ramach 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju), dokumentach strategicznych dotyczących zmniejszania ubóstwa oraz średnioterminowych ramach wydatkowania, włączając ich budżety, oraz że powinny one gwarantować, iż analiza stanowiąca ich podstawę wpływa na ukierunkowanie działań w sektorze zdrowotnym;
5. podkreśla znaczenie krajowego przywództwa politycznego oraz odpowiedzialności politycznej i zwraca się do rządów AKP i do Komisji o zagwarantowanie, że społeczeństwo obywatelskie wraz z dotkniętymi i zmarginalizowanymi społecznościami jest włączone w formułowanie i wdrażanie polityki;
6. argumentuje, że oprócz HIV/AIDS, gruźlicy i malarii zobowiązania z tytułu pomocy powinny uwzględniać ogólną sytuację i wyniki krajów w zakresie zdrowia;
7. popiera zalecenie zawarte w Raporcie o stanie zdrowia na świecie z 2006 r., dotyczące przyznania 50 % międzynarodowej pomocy rozwojowej, przeznaczonej na opiekę zdrowotną, na wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej, a pozostałą połowę tych funduszy na zwiększenie liczby pracowników;
8. popiera konieczność wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej w państwach AKP poprzez zastosowanie podejścia mającego na celu m.in. poprawę dostępu do leków podstawowych i generycznych, zmniejszenie biurokracji dzięki usprawnieniu zarządzania, zwiększenie opłacalności, poprawę skuteczności w drodze reorganizacji usług i decentralizacji systemów opieki zdrowotnej oraz przydzielanie zasobów w sposób umożliwiający lepsze zaspokajanie potrzeb ludności;

⁽¹⁾ Deklaracja z Abudży w sprawie HIV/AIDS, gruźlicy i innych powiązanych chorób zakaźnych, przyjęta w dniu 27 kwietnia 2001 r.

9. popiera wszelkie działania mające na celu zwiększenie dostępu do podstawowych leków, w szczególności dla biednych i bardziej narażonych społeczności w państwach AKP;
10. wzywa do ustanowienia i wzmocnienia krajowych ram regulacyjnych w zakresie opieki zdrowotnej, a także systemów ubezpieczeń wysokiej jakości, co przyczyni się do usprawnienia planowania i nadzoru działalności publicznych i prywatnych dostawców leków do placówek opieki medycznej;
11. podkreśla, że partnerstwa publiczno-prywatne, partnerstwa publiczne na rzecz rozwoju oraz partnerstwa na linii Północ-Południe i Południe-Południe mogą odegrać istotną rolę we wzmacnianiu sektora opieki zdrowotnej, zwłaszcza w krajach słabo rozwiniętych i rozwijających się;

Profilaktyka

12. podkreśla, że zapobieganie chorobom powinno stanowić trzon polityki rządowej poprzez kampanie szczepień, bezpieczeństwo żywnościowe (odżywianie) i zapewnianie czystej wody pitnej oraz dobrych warunków sanitarnych, programy walki z paleniem i nadużywaniem alkoholu, a także kampanie edukacyjne na rzecz higieny, bezpiecznego seksu, wspierania zdrowego stylu życia i inne;
13. podkreśla, że kampanie informacyjne i szczepionki są najefektywniejszym pod względem kosztów sposobem zapobiegania chorobom zakaźnym i ich zwalczania oraz że w krajach rozwijających się istnieją znaczne możliwości poszerzenia zasięgu już dostępnych szczepień, wprowadzenia nowych szczepionek i tych wykorzystywanych na zbyt małą skalę oraz opracowywania lepszych szczepionek dostosowanych do potrzeb krajów rozwijających się;
14. zwraca się o wdrożenie środków zapobiegawczych, w tym zwiększoną dystrybucję trwałych moskitier antymalarycznych zabezpieczonych środkiem owadobójczym, usunięcie źródeł wód stojących, szkolenia z rozpoznawania objawów, badanie nosicieli HIV na obecność gruźlicy i odwrotnie, a także programy w dziedzinie zdrowia seksualnego/reprodukcyjnego i HIV/AIDS, wraz z odpowiednimi dostawami;
15. wzywa firmy farmaceutyczne do zaangażowania się w wysiłki na rzecz zwiększenia dostępu do podstawowych i tanich leków w państwach AKP, zwłaszcza do leków przeciwko chorobom zaniedbanym;

Potencjał i infrastruktura

16. uważa, że infrastruktura opieki zdrowotnej i kanały logistyczne, w tym personel, kliniki i szpitale, kanały dostaw i dystrybucji leków oraz szczepionek, mają kluczowe znaczenie dla poprawy wyników leczenia;
17. wzywa do podjęcia nowych wysiłków zmierzających do odbudowy, budowania i wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej poprzez zwiększenie rocznego budżetu na ten cel i przy wsparciu UE, tak aby wprowadzić ułatwienia w dostępie do wysokiej jakości usług, diagnostyki, szczepionek i leków, w szczególności dla ubogich i narażonych na ryzyko grup społecznych;
18. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w ramach globalnych partnerstw na rzecz opieki zdrowotnej, takich jak Globalny Sojusz na rzecz Szczepionek i Szczepień (GAVI) oraz Światowy Fundusz na rzecz Walki z HIV/AIDS, Gruźlicą i Malarią (GFATM), których celem jest wsparcie wzmacniania systemów opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się;
19. wzywa do stworzenia inicjatyw mających na celu przyspieszenie lokalnego dostępu do odpowiedniej diagnostyki, odpowiedniej ilości bezpiecznych i dostępnych leków, bezpiecznych metod pobierania krwi i zasobów bezpiecznej krwi, w połączeniu ze szkoleniem, wsparciem technicznym i infrastrukturą, w tym również na obszarach wiejskich, oraz podkreśla znaczenie zagwarantowania, że wszystkie programy szczepień ochronnych będą zapobiegały ponownemu użyciu sprzętu medycznego;
20. zauważa, że gromadzenie wiarygodnych danych oraz monitorowanie kluczowych parametrów zdrowotnych pozwala na rozwój skuteczniejszej polityki opartej na faktach;
21. popiera program Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) na rzecz realizacji warunków wstępnych, jakie muszą spełniać leki (WHO Prequalification Programme), mający na celu zaopatrzenie w nowe podstawowe leki, ocenę tych leków oraz zwiększenie potencjału;

22. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie strategii działania UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się i wzywa do wzmocnienia działań w tym obszarze; po raz kolejny zwraca uwagę na potrzebę stworzenia lepszych warunków pracy, szkoleń i możliwości w zakresie kariery zawodowej dla pracowników służby zdrowia, a także zachętę do pozostania w kraju, partnerstw i programów wymiany;
23. wzywa rządy państw AKP do zapewnienia sprawiedliwszych warunków w społeczeństwie poprzez realizowanie polityki równości mężczyzn i kobiet w opiece zdrowotnej i edukacji, a także w zakresie zatrudnienia, oraz do wzmocnienia społecznego statusu i niezależności kobiet poprzez szczególne uwzględnienie kobiet i dziewcząt w rozwoju zasobów ludzkich oraz tworzeniu możliwości kariery zawodowej w sektorze opieki zdrowotnej;
24. zachęca UE do opracowania i wdrożenia unijnego kodeksu postępowania dotyczącego zgodnej z zasadami etyki rekrutacji pracowników służby zdrowia oraz do wspierania światowego kodeksu etycznej rekrutacji, aby zapobiec zjawisku „drenażu mózgów” z krajów rozwijających się do krajów rozwiniętych; uważa, że UE i pomoc międzynarodowa powinny zapewnić długoterminowe finansowanie zasobów ludzkich, jako inwestycji w służbę zdrowia;
25. uważa, że inwestycja w zaopatrzenie w wodę, urządzenia sanitarne i infrastrukturę oraz podnoszenie świadomości powiązań między zdrowiem, czystą wodą, warunkami sanitarnymi i higieną mają kluczowe znaczenie dla zwalczania chorób przenoszonych drogą wodną oraz dla realizacji systemów opieki zdrowotnej;

Badania i rozwój

26. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Światowego Zgromadzenia Zdrowia (WHA) w sprawie zdrowia publicznego, innowacji, podstawowych badań w dziedzinie zdrowia i praw własności intelektualnej, która otwiera drogę dla określenia potrzeb i priorytetów w zakresie badań w dziedzinie zdrowia w krajach rozwijających się;
27. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie chorób zaniedbanych i położenie nacisku na badania o większym przełożeniu praktycznym w 7. programie ramowym UE w zakresie badań; zwraca się do Komisji o wsparcie instytutów wyrażających chęć współpracy w ramach inicjatyw na rzecz zdrowia publicznego, skierowanych na te dziedziny, oraz o zagwarantowanie, że nowe leki opracowane w trakcie badań finansowanych ze środków publicznych będą powszechnie dostępne;
28. zwraca uwagę, że to zwiększone zaangażowanie polityczne na szczeblu UE i międzynarodowym musi iść w parze z długoterminowym wsparciem finansowym i intensywniejszą współpracą pomiędzy krajami partnerskimi, środowiskiem akademickim i przemysłem, aby otrzymać wyniki w zakresie rozwoju nowego sprzętu diagnostycznego i bezpiecznych, skutecznych leków;
29. uznaje rolę partnerstwa na rzecz badań klinicznych między Europą a państwami rozwijającymi się (EDCTP) w organizacji badań klinicznych nowych leków i szczepionek przystosowanych do lokalnych warunków klinicznych, etycznych i społecznych krajów, w których masowo występują dane choroby, oraz wzywa do rozszerzenia partnerstwa EDCTP na inne zaniedbane choroby i fazy rozwoju klinicznego (fazę I i IV);
30. wzywa do przeprowadzania większej liczby badań klinicznych leków, które koncentrowałyby się na danej płci; podkreśla potrzebę zwiększenia wiedzy badaczy na temat różnych stylów i warunków życia kobiet i mężczyzn, aby umożliwić uwzględnienie tego aspektu podczas opracowywania nowych leków i szczepionek;
31. opowiada się za intensyfikacją badań lokalnych, prób klinicznych i zdolności produkcyjnych, w tym za rozwojem regionalnego i krajowego przemysłu farmaceutycznego produkującego leki generyczne na obszarach dotkniętych omawianym problemem oraz rozwojem zintegrowanych projektów — począwszy od określenia nowej choroby aż po opracowanie i produkcję nowych leków — oraz wzywa do uwzględnienia badań nad systemami operacyjnymi i systemami opieki zdrowotnej, mających na celu skuteczniejsze wdrażanie działań interwencyjnych oraz uwzględniających kwestie kulturowe związane z przepisywaniem, wykorzystaniem, dystrybucją i przystępnością cen leków oraz dostępem do nich;
32. wzywa do promowania szeregu środków mających ułatwić dostęp do leków i ich przystępność cenową, łącznie ze zróżnicowaniem cen, darami i obniżkami, nagrodami za innowacje, ulgami podatkowymi, zachętami, uprzednim zobowiązaniem do zakupu szczepionek oraz uprzednim zobowiązaniem do ich wprowadzenia do obrotu (darczyńcy składają konkretne zobowiązanie dofinansowania zakupu szczepionek spełniających uzgodnione wcześniej warunki); wzywa również do dzielenia się technologiami produkcji oraz wiedzą specjalistyczną z krajami, w których masowo występują dane choroby;

33. z zadowoleniem przyjmuje innowacyjne podejścia, takie jak uprzednie zobowiązania do wprowadzenia na rynek, których celem jest przyspieszenie rozwoju i zwiększenie produkcji leków i szczepionek dla krajów rozwijających się;
34. uważa, że przegląd i rejestracja leków powinny stanowić istotny element priorytetów krajów, w których masowo występują dane choroby, przy uwzględnieniu specjalnych procedur umożliwiających lepszą ocenę zagrożeń i korzyści związanych z lekami przeciwko chorobom zaniedbanym;
35. uważa, że publiczno-prywatne partnerstwa na rzecz rozwoju (PDP) stanowią udany model nawiązywania współpracy pomiędzy firmami farmaceutycznymi a publicznymi instytucjami badawczymi mającej na celu rozwój innowacyjnych terapii i zwiększenie potencjału;
36. przypomina o prawach krajów rozwijających się do skorzystania z zasad elastyczności niemających zastosowania do rynku Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, przyznanych tym krajom na mocy porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS), w szczególności w obszarach niedochodowych, przy jednoczesnym utrzymaniu zachęt poprzez ochronę własności intelektualnej oraz zajęciu się kwestiami regulacji dotyczącymi rejestrowania leków i wprowadzaniu ich do obrotu; uważa, że prawa te mogą okazać się pomocne w sporach z firmami farmaceutycznymi dotyczących licencji na nowe leki i praw własności intelektualnej, w sytuacji gdy stawką są kwestie zdrowia stanowiące nadrzędny interes publiczny;
37. przypomina jako przykład niedawną sytuację, w której Brazylia wykorzystała wszystkie możliwości przyznane na mocy porozumienia TRIPS w odniesieniu do obowiązkowych licencji na leki oraz innych aspektów prawa własności intelektualnej;
38. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że rządy niektórych krajów AKP nakładają opłaty, cła importowe i podatki na aktywne składniki farmaceutyczne, gotowe produkty farmaceutyczne i szczepionki, co sprawia, że ubogich społeczności nie stać potem na leki; nalega, by Komisja Europejska zbadała tę sprawę i zachęciła rządy do zniesienia takich opłat;
39. podkreśla znaczenie właściwego stosowania przepisanych leków, aby zmniejszyć oporność na te leki, oraz poszukiwania w miarę możliwości krótszych okresów stosowania leku, łączenia leków i stałych dawek;
40. wzywa kraje AKP oraz UE do wzmożenia wysiłków w zwalczaniu podrabiania leków poprzez wspieranie skutecznych kontroli jakości produktów leczniczych i materiałów medycznych, nasilenie kontroli celnych i współpracy policji oraz propagowanie międzynarodowej konwencji mającej na celu uznanie produkcji i sprzedaży podrobionych leków za przestępstwo;
41. wzywa kraje AKP do zarządzenia i przyspieszenia wprowadzenia terapii skojarzonej na bazie artemizyny (ACT), uznawanej za najskuteczniejsze leczenie malarii; wzywa też darczyńców do finansowania leków ACT oraz wspierania ich zakupu, wstępnej kwalifikacji i produkcji;
42. podkreśla wspólny interes krajów rozwiniętych i rozwijających się, na przykład w zakresie kontroli odporności na drobnoustroje oraz opracowywania lepszych leków przeciwwirusowych i szczepionek przeciwko grypie; uważa, że badania nad chorobami zaniedbanymi mogą mieć dodatkowy, pozytywny skutek w postaci lepszego zrozumienia innych chorób: przykładowo badania nad szczepionkami i odpornością mogą poszerzyć wiedzę na temat chorób alergicznych, na które cierpi coraz większa liczba mieszkańców Europy;
43. wzywa do realizacji światowego programu zwalczania gruźlicy i uważa, że istnieje pilna potrzeba nowych, szybkich testów diagnostycznych wykrywających gruźlicę, łącznie z gruźlicą wielolekooporną, przystosowanych do miejsc o słabej infrastrukturze, oraz pilna potrzeba zagwarantowania, że wszystkie leki na gruźlicę będące w fazie rozwoju zostaną przetestowane w badaniach klinicznych z udziałem pacjentów opornych na leki;
44. uważa, że plagę HIV/AIDS należy powstrzymać poprzez zagwarantowanie powszechnego dostępu do profilaktyki, leczenia i opieki, łącznie z dostępem do środków przeciwwirusowych, dobrowolnego poradnictwa i testów, oraz poprzez wzmożenie wysiłków mających na celu rozwój mikrobicydów i szczepionek;

45. wzywa międzynarodową wspólnotę darczyńców do wspierania WHO oraz jej strategii na rzecz chemioterapii uzupełniającej w ułatwianiu dostępu do odpowiednich i niezawodnych dostaw wysokiej jakości leków przeciworobaczych (albendazolu, iwermektyny, prazykwantelu), aby zapobiec zagrożeniu zakażeń pasożytniczych, oraz do stworzenia centrum światowego zaopatrzenia;
46. wzywa kraje AKP i UE do złożenia zobowiązania lepszej opieki nad osobami z chorobami i psychicznymi oraz zaburzeniami i urazami neurologicznymi poprzez ulepszenie podstawowej opieki zdrowotnej oraz rehabilitacji w środowisku pacjenta, przy jednoczesnym podnoszeniu świadomości w społeczeństwie i środowisku medycznym oraz zwalczaniu piętnowania i dyskryminacji;
47. uważa, że usługi z zakresu diagnozowania i leczenia takich chorób, jak cukrzyca, uratowałyby wiele istnień ludzkich i zredukowałyby liczbę przypadków kalectwa; w szczególności należy rozszerzyć dostęp do insuliny i innych leków oraz utworzyć sieci specjalistów i zorganizować szkolenia specjalistyczne;
48. wzywa rządy krajów AKP i Komisję do wspierania programów mających na celu zapobieganie przetoce dróg rodnych oraz leczenie jej, łącznie z egzekwowaniem praw dotyczących dopuszczalnego wieku zawierania małżeństwa, propagowaniem powszechnego dostępu do opieki położniczej, wiedzy na temat zdrowia reprodukcyjnego oraz społecznej rehabilitacji dziewcząt i kobiet po leczeniu;
49. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, WHO, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Bankowi Światowemu i Międzynarodowemu Fundusowi Walutowemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie klęsk żywiołowych w państwach AKP: finansowanie ze środków UE gotowości (EFR) i pomocy w razie klęsk (ECHO)

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając umowę z Kotonu, a w szczególności jej art. 30 (współpraca regionalna) i art. 32 (środowisko i zasoby naturalne),
- uwzględniając inicjatywę na rzecz ochrony środowiska naturalnego w ramach Nowego partnerstwa dla rozwoju Afryki (NEPAD),
- uwzględniając decyzję w sprawie zmian klimatycznych i rozwoju oraz decyzję w sprawie wdrożenia inicjatywy Green Wall [zielony mur] dla Sahary, podjęte przez Zgromadzenie UA na posiedzeniu w dniach 29-30 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając decyzję nr 3 podjętą na 79. sesji Rady Ministrów AKP, zorganizowanej w Gaborone (Botswana) w dniach 4-5 maja 2004 r., w której potwierdzono potrzebę uwzględnienia kwestii pustynnienia i suchych ziem w głównym nurcie polityki, aby rozwiązać kluczowej wagi problemy dotyczące zrównoważonego zarządzania, takie jak susze, wylesianie i zasoby wód,
- uwzględniając decyzję nr 3/LXXIX/04 podjętą na 4. szczycie szefów państw i rządów krajów AKP, zorganizowanym w Maputo (Mozambik) w dniach 23-24 czerwca 2004 r., w której podkreślono ogromny stopień narażenia wielu państw AKP, ich regionów i ludności na klęski żywiołowe i związane z nimi problemy środowiskowe, a także wezwano do podjęcia zobowiązania do wsparcia proaktywnych inicjatyw służących zwalczaniu tych problemów,

(¹) Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r., w których podkreślono znaczenie osiągnięcia strategicznego celu, jakim jest ograniczenie wzrostu średniej globalnej temperatury do nie więcej niż 2 °C w stosunku do poziomu sprzed okresu uprzemysłowienia,
 - uwzględniając porozumienie zawarte pomiędzy UE, Kanadą i Japonią na szczycie G8 w Heiligendamm w czerwcu 2007 r., dotyczące zmniejszenia poziomu światowych emisji CO₂ co najmniej o połowę do roku 2050,
 - uwzględniając sprawozdania Międzyrządowego Zespołu do spraw Zmian Klimatu (IPCC), który został laureatem Nagrody Nobla w 2007 r., a w szczególności czwarte sprawozdanie oceniające grupy roboczej II IPCC, zatytułowane „Wpływ, adaptacja i zagrożenie”,
 - uwzględniając milenijne sprawozdanie oceniające ekosystemy z 2005 r., w którym zawarto analizę wykorzystania i degradacji wielu z zasobów naturalnych naszej planety,
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i uzupełniający ją protokół z Kioto,
 - uwzględniając Agendę 21, Deklarację z Rio de Janeiro w sprawie środowiska i rozwoju, a także Oświadczenie dotyczące zasad zrównoważonej gospodarki leśnej, które zostały przyjęte przez ponad 178 rządów na konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie środowiska i rozwoju (UNCED) w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 3-14 czerwca 1992 r. i których zasady zostały zdecydowanie potwierdzone na światowym szczycie w sprawie trwałego rozwoju (WSSD) zorganizowanym w Johannesburgu (RPA) w dniach 26 sierpnia — 4 września 2002 r.,
 - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia, która została przyjęta w Paryżu dnia 17 czerwca 1994 r. i weszła w życie dnia 26 grudnia 1996 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe Światowej konferencji na temat zapobiegania i ograniczania skutków katastrof, która odbyła się w dniach 18-22 stycznia 2005 r., a w szczególności ramy działania z Hyogo na lata 2005-2015: Wzmocnienie odporności narodów i wspólnot na klęski żywiołowe,
 - uwzględniając rezolucję 57/256 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie przeglądu strategii z Jokohamy oraz planu działania na rzecz bezpieczniejszego świata — Wskazówki dla strategii zapobiegania klęskom żywiołowym, ograniczania ich skutków i gotowości, a także konferencję międzynarodową ONZ „Barbados + 10” w sprawie rozwijających się małych państw wyspiarskich, która odbyła się na Mauritiusie w styczniu 2005 r.,
 - uwzględniając rezolucję przyjętą dnia 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu w sprawie zmian klimatycznych i rozwijających się małych państw wyspiarskich w kontekście współpracy w ramach AKP-UE ⁽¹⁾, rezolucję przyjętą dnia 19 lutego 2004 r. w Addis Abebie w sprawie zniszczeń powodowanych przez cyklony na Pacyfiku, Oceanie Indyjskim i Karaibach oraz potrzeby szybkiego reagowania na klęski żywiołowe ⁽²⁾, rezolucję przyjętą dnia 25 listopada 2004 r. w Hadze w sprawie zniszczeń powodowanych przez huragany w regionie Karaibów ⁽³⁾ oraz rezolucję przyjętą dnia 24 listopada 2005 r. w Edynburgu w sprawie przyczyn i skutków klęsk żywiołowych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/3802/05),
- A. mając na uwadze, że klęski żywiołowe i wyczerpywanie się zasobów naturalnych poważnie zagrażają procesowi zmniejszania ubóstwa i realizacji milenijnych celów rozwoju,
- B. mając na uwadze, że kraje AKP w minimalnym stopniu przyczyniają się do zmian klimatycznych, choć to właśnie one w najpoważniej odczuwają ich skutki; mając na uwadze, że zmiany klimatyczne mogą spowolnić tempo postępów osiąganych na drodze do trwałego rozwoju, poprzez bezpośrednie zwiększone narażenie na negatywne skutki tych zmian lub w sposób pośredni poprzez stopniowo ograniczaną zdolność do przystosowania się do nowych warunków,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 24.9.1999, str. 30.

⁽²⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, str. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 136 z 9.6.2006, str. 22.

- C. mając na uwadze, że kłęski żywiołowe mają szczególnie szkodliwe skutki w krajach rozwijających się, ponieważ niweczą korzyści płynące ze współpracy na rzecz rozwoju, utrudniają dalszy wzrost i walkę z ubóstwem oraz powodują poważne straty w zakresie różnorodności biologicznej,
- D. mając na uwadze, że kluczowym wyzwaniem dla państw AKP jest skuteczne rozwiązanie problemu długoterminowych skutków kłesk żywiołowych poprzez rozwój i wzmocnienie na szczeblu krajowym i regionalnym środków mających na celu zmniejszenie ryzyka kłesk żywiołowych, a także działań w zakresie likwidacji szkód, odbudowy i zarządzania,
- E. mając na uwadze, że kraje AKP zapewniają całemu światu szeroką gamę usług w zakresie ekosystemów, nie otrzymując w zamian należytego wynagrodzenia,
- F. mając na uwadze, że wyniki nowych analiz potwierdzają, iż Afryka jest jednym z kontynentów najbardziej wrażliwych na zmiany klimatu ze względu na liczne zagrożenia i niski potencjał dostosowawczy; mając na uwadze, że do roku 2020 około 75-250 milionów Afrykańczyków może stanąć w obliczu zwiększonego zagrożenia braku wody z powodu zmian klimatycznych; mając na uwadze, że według prognoz również produkcja rolna, sektor gospodarki rybnej i dostęp do żywności będą poważnie zagrożone,
- G. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami do roku 2050 zmiany klimatyczne przyczynią się do zmniejszenia zasobów wody do poziomu, w którym będą one niewystarczające, aby zaspokoić zapotrzebowanie w wielu małych państwach wyspiarskich, np. na Karaibach, Oceanie Indyjskim i Pacyfiku, które są szczególnie narażone na wzrost poziomu morza i kłęski żywiołowe,
- H. mając na uwadze, że pod koniec XXI wieku przewidywane wzrosty poziomu morza będą miały negatywny wpływ na położone niżej i gęsto zaludnione obszary przybrzeżne, a także mogą przyczynić się do nasilenia takich zjawisk, jak powodzie, fale sztormowe, erozja i inne zagrożenia przybrzeżne, co będzie w sposób niekorzystny oddziaływać na lokalne zasoby i turystykę, zagrażając terenom zamieszkałym, obiektom i kluczowej infrastrukturze,
- I. mając na uwadze, że napięcia i niepokoje niezwiązane z klimatem mogą zwiększyć narażenie na zmiany klimatyczne i kłęski żywiołowe poprzez zmniejszanie odporności na te zjawiska, a także mogą ograniczyć potencjał dostosowawczy oraz osiągnięcia polityki zapobiegania kłeskom i łagodzenia ich skutków ze względu na zaangażowanie zasobów na rzecz zaspokajania innych potrzeb,
- J. mając na uwadze, że promowanie potencjału dostosowawczego zostało uwzględnione w bardzo niewielkiej liczbie planów mających na celu wspieranie trwałego rozwoju i zmniejszanie narażenia na zmiany klimatyczne i kłęski żywiołowe,
- K. mając na uwadze, że zapobieganie kłeskom i ograniczanie ich skutków należy w głównej mierze do kompetencji władz krajowych, a także mając na uwadze potrzebę wzmocnienia współpracy i partnerstwa na szczeblu regionalnym i międzynarodowym,
- L. mając na uwadze, że zagadnienia dotyczące ochrony środowiska, zapobiegania kłeskom i gotowości na ich wypadek oraz łagodzenia skutków zmian klimatycznych nie są należycie uwzględnione we wszystkich programach pomocy WE i związanych z nimi instrumentach, chociaż są one istotne dla wszystkich krajów,
- M. mając na uwadze, że strategie polityczne na rzecz wspierania bezpieczeństwa energetycznego i inne wysiłki służące łagodzeniu skutków zmian klimatycznych, podejmowane w kolejnych dziesięcioleciach, będą miały duży wpływ na możliwości osiągnięcia niższych poziomów stabilizacji w zakresie emisji gazów cieplarnianych,
- N. mając na uwadze, że przepływ środków finansowych do krajów rozwijających się w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM), Funduszu na rzecz Globalnego Środowiska (GEF) i pomocy rozwojowej dla transferu technologii jest dotychczas ograniczony, a jego poziom jest różny w zależności od regionu geograficznego,
- O. mając na uwadze, że dążenie do trwałego rozwoju poprzez zmianę sposobów rozwoju może mieć istotny wpływ na łagodzenie skutków zmian klimatycznych, lecz realizacja tego procesu może wymagać znacznych zasobów w celu pokonania licznych barier,
- 1. podkreśla zagrożenia, jakie kłęski żywiołowe i zmiany klimatyczne stanowią dla trwałego rozwoju, walki z ubóstwem i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, a także podkreśla znaczenie siódmego milenijnego celu rozwoju, którym jest zapewnienie trwałości środowiska;

2. odnotowuje rosnącą liczbę i częstotliwość klęsk żywiołowych, ich niszczący wpływ oraz szczególną bezradność ubogiej ludności w takich sytuacjach; podkreśla, że coraz trudniej odróżnić klęski żywiołowe od tych wywołanych przez człowieka, ponieważ zagrożenia nie wynikają jedynie z warunków przyrodniczych, lecz również z działalności człowieka i braku planowania;
3. podkreśla konieczność skutecznej globalnej reakcji na problem klęsk żywiołowych w krajach AKP, w ramach której kraje uprzemysłowione powinny przyjąć odpowiedzialność za zwalczanie skutków emisji gazów cieplarnianych, przyczyniających się do zmian klimatycznych, i przejąć wiodącą rolę w tym procesie;
4. zwraca się do rządów i parlamentów krajów AKP i UE o dołożenie wszelkich starań, by eksploatacja zasobów naturalnych nie powodowała istotnych zaburzeń w równowadze ekologicznej; w tym kontekście z niepokojem zauważa, że nadmierna i nielegalna wycinka drzew może prowadzić do pustynnienia i innych zmian klimatycznych, w związku z którymi należy podjąć działania w postaci odpowiedzialnej i skutecznej polityki gospodarki leśnej i odpowiednich praktyk w zakresie ponownego zalesiania i zrównoważonego rolnictwa; wzywa przedsiębiorstwa eksploatujące zasoby naturalne do przestrzegania norm i regulacji w zakresie ochrony środowiska;
5. odnotowuje skutki i wyzwania związane ze zmianami klimatycznymi, a mianowicie ekstremalne warunki pogodowe i utratę zasobów naturalnych, które mają poważny wpływ na rozwój i bezpieczeństwo, prowadząc do zwiększonego narażenia, konfliktów o dostęp do zasobów naturalnych i migracji spowodowanej klęskami; podkreśla zatem, że w ramach zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków konieczne jest uwzględnienie kwestii łagodzenia i dostosowania do skutków zmian klimatycznych;
6. zwraca uwagę na fakt, że klęski żywiołowe mogą prowadzić do migracji ludności na dużą skalę, i uznaje, że chociaż zapobieganie klęskom i ograniczanie ich skutków należy przede wszystkim do kompetencji władz krajowych, obowiązkiem rządów krajów AKP i UE jest okazanie solidarności z narodami dotkniętymi tym problemem;
7. podkreśla ostrzeżenia WHO dotyczące bardzo dużego zagrożenia, jakie globalne ocieplenie stanowi dla zdrowia ludności w krajach południowych, zwłaszcza w odniesieniu do zachorowań na malarię i uszkodzeń wzroku, i wzywa do podjęcia działań wspierających środki służące zapobieganiu tym nasilonym problemom zdrowotnym, zarządzaniu nimi i poprawie sytuacji w tej dziedzinie;
8. wzywa do opracowania kompleksowej strategii o określonych ramach czasowych, której celem będzie włączenie strategii na rzecz zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków, gotowości na wypadek klęsk i walki ze zmianami klimatycznymi jako głównych priorytetów do wszystkich krajowych planów rozwoju, polityki UE na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej; podkreśla, że strategie te powinny wspierać działania społeczeństwa obywatelskiego, lokalnych społeczności i władz w ramach długoterminowego podejścia służącego zmniejszaniu narażenia na klęski;
9. wzywa państwa członkowskie UE do wspierania krajów AKP w opracowywaniu skoncentrowanych na potrzebach ludności planów zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków, zapobiegania zmianom klimatycznym i planów na wypadek sytuacji kryzysowych, które powinny uwzględniać strategie łagodzenia skutków i dostosowania, systemy wczesnego ostrzegania, strategie gotowości na wypadek klęsk i ewakuacji, strefy bezpieczeństwa w razie kryzysu, systemy ubezpieczeń oraz finansowanie środków humanitarnych do szybkiej dystrybucji; wzywa również kraje AKP do zagwarantowania, że działania te będą priorytetem na szczeblu krajowym i lokalnym, a silne podstawy instytucjonalne zapewnią ich wdrożenie i uwzględnienie potrzeb grup słabszych społecznie;
10. wzywa UE do przeznaczenia co najmniej 10 % dodatkowych funduszy na budżet pomocy humanitarnej w celu obniżania ryzyka klęsk żywiołowych i do znacznego zwiększenia w ramach budżetu na pomoc na rzecz rozwoju środków na zapobieganie klęskom i ograniczanie ich skutków oraz na łagodzenie skutków zmian klimatycznych i dostosowanie do tych zmian, przy czym nie powinno to ograniczyć pozostałych wysiłków, zwłaszcza tych podejmowanych w dziedzinie podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji;
11. podkreśla, że państwa i regiony AKP wymagają wsparcia ze strony społeczności międzynarodowej, które jest niezbędne w celu poprawy ich krajowych i regionalnych zdolności w zakresie łagodzenia skutków klęsk, gotowości i wczesnego ostrzegania, zwiększenia wiedzy społeczeństwa na temat obniżania ryzyka i prognoz dotyczących wystąpienia klęsk, a także w celu reagowania na sytuacje kryzysowe,
12. wyraża ubolewanie z powodu bardzo niskiego poziomu zasobów przydzielonych na instrument AKP-UE dla zapobiegania klęskom żywiołowym pomimo rosnących potrzeb, choć z zadowoleniem przyjmuje utworzenie tego instrumentu; wzywa UE do przydzielenia dodatkowych środków na ten instrument w ramach 10. EFR i innych linii budżetu UE, aby w ten sposób zapewnić państwom i regionom AKP odpowiednią pomoc w zapobieganiu klęskom i ograniczaniu ich skutków, budowaniu potencjału w zakresie pomocy w razie klęsk, odbudowy i rozwoju (LRRD) i finansowaniu ulepszonych systemów wczesnego ostrzegania i szybkiego reagowania;

13. wzywa zatem Komisję Europejską do dalszego wspierania instrumentu Funduszu Klęsk Żywiolowych AKP-UE w ramach 10. EFR oraz zwiększania jego zakresu poprzez zapewnienie co najmniej 250 mln euro ze środków przeznaczonych na współpracę wewnątrz AKP, a także przy wykorzystaniu części środków z proponowanej „rezerwy” na pomoc regionom i państwom AKP, zwłaszcza małym państwom wyspiarskim AKP, w kompleksowym wdrożeniu programu gotowości w razie klęsk i zarządzania we wszystkich państwach AKP oraz długoterminowej odbudowy w okresie po klęskach;
14. uważa, że należy zapewnić wystarczające środki na Europejski Fundusz Rozwoju (EFR), aby pomóc krajom rozwijającym się w dostosowaniu się do skutków zmian klimatycznych i łagodzeniu ich wpływu, i podkreśla w tym kontekście znaczenie zwiększenia potencjału, zapobiegania klęskom, edukacji, skutecznej infrastruktury i dostępu do leków, a także wskazuje na konieczność budowania potencjału w zakresie nadeń naukowych, oceny oddziaływania i dostosowania, prognozowania zagrożeń oraz przygotowywania projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM);
15. podkreśla potrzebę zwiększenia funduszy na rozwój istotnych zasobów ludzkich w dziedzinie zapobiegania klęskom, gotowości w razie klęsk, łagodzenia ich skutków i zarządzania nimi oraz w celu dostosowania do zmian klimatycznych, a także na wzmocnienie współpracy na linii Południe-Południe w tych obszarach;
16. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do wprowadzenia wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia możliwie jak najszybszej mobilizacji odpowiedniego wsparcia finansowego na pomoc w razie klęsk i pomoc humanitarną;
17. podkreśla potrzebę stałej aktualizacji profili środowiskowych krajów AKP oraz włączenia kwestii środowiskowych jako priorytetów do krajowych dokumentów strategicznych, regionalnych dokumentów strategicznych i programów tematycznych; podkreśla znaczenie zaangażowania w ten proces parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego;
18. uważa, że polityka na rzecz rozwoju nie może być realizowana w oderwaniu od kwestii środowiskowych i innych obszarów polityki i wzywa do całościowego podejścia w ramach polityki trwałego rozwoju, polegającego na uwzględnieniu wymiaru środowiskowego w krajowych i regionalnych dokumentach strategicznych krajów AKP, a także we wszystkich programach i projektach na rzecz rozwoju;
19. apeluje, aby światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym (GCCA) stał się kluczowym instrumentem służącym rozwiązywaniu problemów związanych z zapobieganiem klęskom i gotowością w razie klęsk, a także dostosowaniem do zmian klimatycznych i łagodzeniem ich skutków;
20. wzywa rządy krajów AKP do opracowania planów na wypadek kryzysu i planów awaryjnych, które powinny obejmować strategię ewakuacji, strefy bezpieczeństwa w razie kryzysu, systemy ubezpieczeń oraz finansowanie środków humanitarnych do szybkiej dystrybucji;
21. podkreśla potrzebę wdrożenia rzeczywistego globalnego podejścia do kwestii klęsk żywiołowych i zmian klimatycznych oraz wzywa społeczność międzynarodową, aby zobowiązała się do opracowania postępowych rozwiązań na szczeblu międzynarodowym; w związku z powyższym wzywa do rozpoczęcia na międzynarodowej konferencji NZ w sprawie klimatu negocjacji dotyczących globalnego i kompleksowego porozumienia w sprawie strategii po roku 2012, opartego na postanowieniach protokołu z Kioto i rozszerzającego jego zakres;
22. apeluje, aby kraje rozwinięte przeznaczyły większe zasoby na mechanizmy finansowania obowiązujące na mocy protokołu z Kioto oraz dołożyły wszelkich starań, aby wkład ten stał się wiążącym zobowiązaniem;
23. wzywa do wymiany najlepszych praktyk, transferu technologii i podnoszenia świadomości w zakresie planowania przestrzennego, budowy w strefach zagrożenia, bezpiecznych konstrukcji budowlanych i ochrony obiektów o kluczowym znaczeniu;
24. wzywa do poprawy współpracy na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, aby ułatwić wymianę technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz stałe finansowanie rozwiązań z zakresu niskiej technologii, takich jak dostęp do radia na obszarach wiejskich i w odległych regionach;
25. wzywa kraje AKP do uzgodnienia na szczeblu regionalnym sposobów gospodarowania wodami w dorzeczu przy wykorzystaniu skoordynowanych środków w zakresie zasobów wodnych i rybnych;

26. zwraca uwagę na fakt, że dzięki wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii, takich jak energia słoneczna, wiatrowa i energia otrzymywana z biomasy, kraje AKP będą mniej zależne od ropy, wzywa zatem UE i jej państwa członkowskie do transferu odpowiedniej technologii i zapewnienia odpowiednich funduszy, a także apeluje do Komisji Europejskiej, aby dokonała przeglądu kryteriów kwalifikowalności do uzyskania wsparcia z instrumentu energetycznego i funduszu wodnego w ramach 10. EFR i uwzględniła wśród nich kryteria dotyczące działań służących ochronie środowiska oraz kryteria narażenia i izolacji;
27. wzywa kraje AKP i UE do ustanowienia szczegółowego celu w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz uważa, że zagadnienie dotyczące tego rodzaju energii powinno stanowić główny element programów współpracy AKP-UE na rzecz rozwoju, tworzonych na mocy umowy z Kotonu;
28. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności we wschodniej części kraju, oraz jej wpływu na sytuację w regionie

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DRK) i regionu Wielkich Jezior,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga oraz miesięczne sprawozdania sekretarza generalnego ONZ w tej sprawie,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga ⁽²⁾,
- uwzględniając Pakt bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior, podpisany w Nairobi (Kenia) dnia 16 grudnia 2006 r. przez szefów państw i rządów krajów regionu Wielkich Jezior,
- uwzględniając międzynarodową Konwencję o prawach dziecka przyjętą dnia 20 listopada 1989 r., która zakazuje udziału dzieci w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając sprawozdanie misji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z obserwacji wyborów prezydenckich i parlamentarnych, które odbyły się w DRK odpowiednio w dniu 30 lipca i 29 października 2006 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady dotyczące misji Unii Europejskiej służącej zapewnieniu doradztwa i pomocy w ramach reformy sektora bezpieczeństwa w DRK,
- uwzględniając proces Kimberley, którego ostatecznym celem jest położenie kresu obrotowi spornymi diamentami oraz usprawnienie zarządzania w krajach bogatych w zasoby naturalne poprzez weryfikację i pełną publikację wszystkich wpłat dokonywanych przez przedsiębiorstwa oraz dochodu, który rządy uzyskują z ropy, gazu i produktów górnictwa,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

⁽²⁾ Dz.U. C 226E z 15.9.2005, str. 359.

- A. mając na uwadze, że bezpośrednio lub pośrednio w wyniku wieloletnich konfliktów zbrojnych zginęły 4 mln osób, a co najmniej 1,5 mln osób, głównie kobiet i dzieci zostało przesiedlonych, a także doszło do zniszczenia infrastruktury społeczno-gospodarczej Demokratycznej Republiki Konga,
- B. przypominając z zaniepokojeniem, że od końca 2006 r. około 300 000 osób zamieszkałych w prowincji Kiwu Północne zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów z powodu działań wojennych prowadzonych przez regularne siły zbrojne DRK i oddziały rebeliantów byłego generała Laurenta Nkundy oraz inne grupy zbrojne, w wyniku czego łączna liczba przesiedlonych wzrosła do 800 000 osób,
- C. wyrażając ogromne zaniepokojenie nasileniem przemocy, powszechnymi praktykami łamania praw człowieka, gwałtami i innymi formami przemocy seksualnej wobec kobiet ze wschodnich prowincji Kiwu Północne i Kiwu Południowe,
- D. wyrażając głębokie zaniepokojenie trwałym procesem rekrutowania żołnierzy dzieci we wschodniej części DRK przez uzbrojone bojówki oraz coraz większym zakresem tego zjawiska,
- E. wyrażając zaniepokojenie już niemal stałą sytuacją zagrożenia we wschodniej części DRK, która uniemożliwia organizacjom humanitarnym dostarczanie ludności cywilnej żywności i podstawowych artykułów pierwszej potrzeby, takich jak leki,
- F. mając na uwadze obecność zagranicznych grup zbrojnych, w tym sił zbrojnych związanych z byłymi władzami rwandyjskimi (ex-FAR)/Interahamwe (Demokratyczne Siły Wyzwolenia Rwandy (FDLR)), które nadal bezkarnie dopuszczają się takich okrutnych zbrodni, jak morderstwa, gwałty, tortury i napady, przez co zmuszają ludność cywilną do przesiedlenia się do zachodniej części DRK i krajów sąsiadujących, co z kolei zagraża bezpieczeństwu, stabilności i rozwojowi tego kraju,
- G. mając na uwadze, że utrzymywanie się konfliktów zbrojnych i stała obecność zbuntowanych grup zbrojnych w regionie Wielkich Jezior stanowią poważne zagrożenie dla pokoju, stabilności, demokracji i rozwoju tego regionu; mając na uwadze, że taka sytuacja stanowi również zagrożenie dla współpracy pomiędzy państwami tego regionu i sprzeniewierza wysiłki podejmowane przez społeczność międzynarodową na rzecz powstania dynamicznych i dobrze prosperujących państw demokratycznych w tym regionie oraz poprawy warunków życia obywateli tych państw,
- H. mając na uwadze, że w związku z tym niezbędne jest podjęcie wszelkich działań koniecznych do zakończenia konfliktów, rozbicia grup zbrojnych i zapobiegania przyszłym konfliktom, tak by umocnić pokój i demokrację, wspierać stabilność i rozwój w tym regionie w celu zapewnienia dobrobytu wszystkim mieszkańcom regionu Wielkich Jezior oraz by umożliwić funkcjonującym zgodnie z prawem instytucjom DRK skoncentrowanie swoich wysiłków na przebudowie kraju zniszczonego licznymi wojnami,
- I. mając na uwadze, że pokój i bezpieczeństwo w DRK i regionie Wielkich Jezior można osiągnąć tylko poprzez wyeliminowanie zagrożenia, jakie w DRK stwarzają zagraniczne i krajowe grupy zbrojne i związane z nimi organizacje polityczne, a także poprzez całkowite rozbrojenie wszystkich grup paramilitarnych grasujących w tym regionie,
- J. mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) bada zbrodnie, które mogły zostać popełnione w Demokratycznej Republice Konga od 2004 r.,
- K. mając na uwadze zobowiązania podjęte w Kigali dnia 28 sierpnia 2007 r. przez strony szczytu „trójstronnego +”, a mianowicie przez dowódców wojsk DRK, Rwandy, Ugandy i Burundi, a także zobowiązania podjęte dnia 16 września 2007 r. przez ministrów spraw zagranicznych tych krajów, których celem jest dążenie do osiągnięcia pokoju poprzez neutralizowanie sił zbrojnych rebeliantów zlokalizowanych na danych terytoriach; mając na uwadze wspólną deklarację ministrów spraw zagranicznych DRK i Rwandy, ogłoszoną pod koniec spotkania, które odbyło się w Kinszasie w dniach 3-4 września 2007 r.,
- L. mając na uwadze wspólny komunikat rządu DRK i rządu Republiki Rwandy w sprawie wspólnego podejścia do kwestii wyeliminowania zagrożenia dla pokoju i stabilności w obu tych krajach oraz w regionie Wielkich Jezior, podpisany dnia 9 listopada 2007 r. przez ministrów spraw zagranicznych obu krajów przy wsparciu ONZ i w obecności przedstawicieli Stanów Zjednoczonych i UE, który to komunikat przedstawia zarys nowych perspektyw dla pokoju i współpracy między państwami tego regionu,

- M. mając na uwadze, że prezydent DRK Joseph Kabila i prezydent Ugandy Yoweri Museveni odbyli spotkanie w Tanzanii we wrześniu 2007 r. w celu utworzenia — przy wsparciu ONZ — wspólnych oddziałów wojskowych, które miałyby wyeliminować rebeliantów z Bożej Armii Oporu (Lord's Resistance Army, LRA) wprowadzających niestabilność w tym regionie, a także w celu podjęcia wspólnych działań w zakresie poszukiwań ropy naftowej,
- N. mając na uwadze, że DRK posiada bogate zasoby m.in. złóż mineralnych i obfite zasoby leśne, którymi należy gospodarować w sposób ostrożny i efektywny, aby zapewnić rozwój gospodarczy i społeczny tego kraju,
- O. mając na uwadze inicjatywę na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym (ang. EITI), której jedną ze stron jest DRK,
- P. mając na uwadze decyzję rządu DRK w sprawie dokonania przeglądu umów dotyczących działalności wydobywczej i związanej z zasobami leśnymi, podpisanych w okresie wojny i w fazie przejściowej,
- Q. mając na uwadze, że nowa konstytucja przyjęta dnia 18 grudnia 2005 r. przez obywateli DRK stanowi solidną podstawę konieczną do budowy państwa opartego na zasadach państwa prawa i prawdziwie demokratycznym społeczeństwie,
- R. mając na uwadze, że wybory prezydenckie i parlamentarne, które odbyły się w DRK odpowiednio dnia 30 lipca i 29 października 2006 r. i w których uczestniczyło wielu kandydatów i wiele partii, odnowiły nadzieje ludności na pokój, stabilność i dobrobyt po wielu latach dyktatury i wojny; mając na uwadze, że obecnie trwają przygotowania do wyborów samorządowych,
- S. mając na uwadze, że wszyscy obywatele DRK mają prawo do równej ochrony przez podmioty rządowe, szczególnie w odniesieniu do bezpieczeństwa i ochrony ich nietykalności fizycznej i mienia,
- T. mając na uwadze, że parlament DRK przyjął ostatnio ustawę o statusie opozycji politycznej w DRK, tak aby wzmocnić demokrację i rolę takiej opozycji w sprawowaniu rządów,
1. wzywa wszystkie siły zaangażowane w konflikty we wschodniej części DRK do poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, zaprzestania ataków na cywilów i umożliwienia organizacjom humanitarnym udzielania pomocy ludności cywilnej;
 2. apeluje, aby sprawcy zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, przemocy seksualnej wobec kobiet oraz odpowiedzialni za łamanie praw człowieka i rekrutowanie żołnierzy dzieci byli zgłaszani, identyfikowani, ścigani sądowo i karani zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym;
 3. wzywa rząd DRK i Misję ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) do zagwarantowania odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa członkom organizacji humanitarnych;
 4. wzywa rządy krajów UE i AKP, Radę UE, Komisję Europejską, ONZ i Unię Afrykańską (UA) do dołożenia wszelkich starań w celu zapewnienia skutecznej i odpowiedniej pomocy dla ludności zamieszkującej wschodnią część DRK oraz do podjęcia działań mających na celu rozwiązanie problemu katastrofy humanitarnej;
 5. wyraża ogromne zaniepokojenie sytuacją i liczbą wewnętrznych przesiedleńców i uchodźców pozostających nadal w krajach sąsiadujących i wzywa władze DRK i kraje przyjmujące do pełnego wykorzystania swoich kompetencji w celu ułatwienia bezpiecznego powrotu uchodźców z DRK, zwłaszcza poprzez pełną współpracę z takimi partnerami, jak Światowy Program Żywnościowy ONZ (World Food Programme, WFP) i wysoki komisarz NZ do spraw uchodźców (UNHCR);
 6. wzywa Komisję Europejską i Radę do przygotowania, przy współpracy z organizacjami pozarządowymi i rządem DRK, programu pomocy humanitarnej dla DRK w celu zapewnienia zwiększonej i lepszej pomocy medycznej dla ludności tego kraju;
 7. wzywa Komisję Europejską do zapewnienia wsparcia, w tym pomocy finansowej, organizatorom konferencji pokojowej w Kiwu, aby umożliwić społeczeństwu uczestnictwo w poszukiwaniu trwałych rozwiązań;
 8. przyjmuje z należytą uwagą wzajemne zobowiązania Burundi, DRK, Ugandy i Rwandy, a w szczególności wspólny komunikat podpisany przez rządy Rwandy i DRK w Nairobi dnia 9 listopada 2007 r., których celem jest wypracowanie wspólnego i trwałego rozwiązania problemów bezpieczeństwa w tym regionie, i uznaje wysiłki stron za godne pochwały;

9. apeluje do wszystkich stron o ścisłe przestrzeganie powziętych zobowiązań i wzywa ONZ, UE, UA, partnerów zainteresowanych państw, a także państwa należące do Grupy Przyjaciół Regionu Wielkich Jezior do zdecydowanego i aktywnego wsparcia podejmowanych wysiłków służących wypełnianiu tych zobowiązań oraz wdrażaniu postanowień Paktu bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior;
 10. wzywa rząd DRK, aby przy wsparciu MONUC — której zasoby muszą być zwiększone — oraz zgodnie z ust. 9 lit. b) wspólnego komunikatu z dnia 9 listopada 2007 r. „rozpoczął jak najszybciej operacje wojskowe mające na celu rozbić grupę zbrojnej ex-FAR/Interahamwe — organizacji militarnej odpowiedzialnej za ludobójstwo w DRK” oraz aby operacje te „były prowadzone równolegle z operacjami służącymi rozbiću nielegalnych grup zbrojnych w Kiwu Północnym i Południowym”;
 11. z zadowoleniem przyjmuje wolę Rwandy i DRK, wyrażoną podczas spotkania ministrów spraw zagranicznych tych krajów w Kinszasie w dniach 3-4 września 2007 r., normalizacji stosunków między tymi dwoma krajami, i wzywa je do podejmowania działań w tym kierunku;
 12. wzywa wszystkie państwa sygnatariuszy Paktu bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior do ratyfikowania i pełnego wdrożenia Paktu;
 13. wzywa do podjęcia wysiłków na szczeblu krajowym i międzynarodowym na rzecz wzmocnienia zasad państwa prawa w DRK, zwłaszcza w obszarze rządów i bezpieczeństwa;
 14. apeluje o przywrócenie i poszanowanie władzy państwa w całym kraju, co wymaga rozbrojenia wszystkich bojówek;
 15. wzywa społeczność międzynarodową, w tym państwa członkowskie UE i państwa AKP, do przestrzegania obietnic współpracy z DRK i pomocy w przywracaniu stabilizacji we wschodniej części tego kraju;
 16. wzywa ONZ, UE, UA i pozostałych partnerów DRK do nieustannego wspierania wysiłków władz tego kraju na rzecz zreformowania wojska, policji, sił bezpieczeństwa i wymiaru sprawiedliwości w celu ponownego ustanowienia państwa i jego władzy, a także wszelkich niezbędnych elementów w procesie umacniania pokoju i bezpieczeństwa w tym kraju oraz w regionie Wielkich Jezior;
 17. wyraża zadowolenie w związku z ustanowieniem w DRK demokratycznie wybranych instytucji i wzywa liderów tego kraju do podjęcia wszelkich inicjatyw niezbędnych do umocnienia demokracji i zapewnienia udziału wszystkich aktywnych sił w społeczeństwie w rządach na podstawie zasady konstytucyjnej;
 18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że parlament DRK przyjął ustawę o statusie opozycji politycznej, i wzywa do jej szybkiego ogłoszenia i skutecznego wdrażania;
 19. wzywa UE i społeczność międzynarodową do udzielenia wsparcia przy organizacji wyborów lokalnych i samorządowych, planowanych pierwotnie na 2007 r. i stanowiących ostatni etap procesu wyborczego w DRK;
 20. odnotowuje decyzję w sprawie przeglądu umów dotyczących działalności wydobywczej i wykorzystania zasobów leśnych, podpisanych w okresie wojny i w fazie przejściowej, którego celem jest renegocjacja tych umów, i wzywa rząd DRK do ustanowienia przejrzystych mechanizmów gospodarowania zasobami naturalnymi tego kraju, aby umożliwić parlamentowi, a także społeczeństwu obywatelskiemu występowanie z wnioskami będącymi w interesie obywateli DRK;
 21. uważa, że dostęp do bogactwa krajowych zasobów naturalnych, sprawowanie nad nimi demokratycznej kontroli oraz ich sprawiedliwy podział w sposób korzystny dla społeczeństwa jako całości są niezbędne dla trwałego rozwoju tego kraju;
 22. wzywa Komisję Europejską i Radę UE do wzmocnienia obecnej współpracy z rządem DRK w dziedzinie nadzoru nad wykorzystaniem zasobów naturalnych tego kraju;
 23. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, rządowi DRK i krajów regionu Wielkich Jezior, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Komisji UA.
-

ZAŁĄCZNIK V

Deklaracja z Kigali

w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) sprzyjających rozwojowi

Wspólne Zgromadzenie AKP-UE, obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.:

I. Preambuła

- A. mając na uwadze, że umowa z Kotonu stanowi, że strony zawrą nowe porozumienia w sprawie handlu, zgodne z wytycznymi WTO, co przy wykorzystaniu dorobku prawnego przyczyni się do stopniowej eliminacji barier w wymianie handlowej między stronami, wzmocnienia współpracy we wszystkich obszarach istotnych dla handlu i rozwoju i poprawy dostępu do rynku,
- B. mając na uwadze, że ustanowienie rynków regionalnych stanowi główny instrument pomyślnego wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym, a także mając na uwadze, że integracja regionalna służy za istotną podstawę społecznego i gospodarczego rozwoju państw AKP,
- C. przypominając, że celem współpracy gospodarczej i handlowej AKP-UE jest wspieranie rozwoju i sprzyjanie stopniowemu włączaniu państw AKP do światowej gospodarki,
- D. przypominając, że zgodnie z deklaracją z Kapsztadu głównym celem negocjacji EPA jest wzmocnienie gospodarek państw AKP,
- E. podkreślając, że w deklaracji z Kapsztadu wezwano do ustrukturyzowania negocjacji w otwarty i przejrzysty sposób, przy uwzględnieniu różnic w zakresie zasobów i poziomu rozwoju pomiędzy dwoma stronami prowadzącymi negocjacje,
- F. uznając fakt, że dotychczas, z różnych przyczyn, żadnemu z zespołów negocjacyjnych z krajów AKP nie udało się zakończyć negocjacji nad kompleksową umową o partnerstwie gospodarczym,

II. Proces negocjacji

1. przyjmuje do wiadomości oświadczenia państw AKP, zgodnie z którymi Komisja Europejska wywiera na te kraje presję w zakresie podpisania EPA, co jest sprzeczne z duchem partnerstwa AKP-UE;
2. wzywa Komisję Europejską, aby uznała fakt, że państwa AKP potrzebują więcej czasu na dokonanie kompleksowej oceny skutków proponowanych umów, zważywszy że prawdziwe negocjacje toczą się dopiero od dwóch lat;
3. zauważa z zaniepokojeniem, że Komisja Europejska stwierdziła, iż w przypadku niezawarcia umów począwszy od dnia 1 stycznia 2008 r. na wiele produktów wywożonych z państw AKP nienależących do krajów najsłabiej rozwiniętych zostaną nałożone cła, co stanowić będzie zagrożenie dla dobrobytu i źródeł utrzymania milionów pracowników z państw AKP;
4. przyjmuje do wiadomości niedawną decyzję Komisji Europejskiej dotyczącą przyjęcia dwustopniowego podejścia w celu uniknięcia zakłóceń w wymianie handlowej w odniesieniu do niektórych państw AKP oraz kontynuowania po dniu 31 grudnia 2007 r. negocjacji w sprawie kompleksowych umów o partnerstwie gospodarczym, sprzyjających rozwojowi;
5. podkreśla znaczenie rynków regionalnych i zaznacza, że należy unikać jakichkolwiek podejść „dwustopniowych” lub wszelkich innych inicjatyw, które mogłyby osłabić toczące się procesy integracji regionalnej państw AKP;
6. podkreśla, że Komisja Europejska musi respektować zobowiązania podjęte w umowie z Kotonu, aby zapewnić państwom AKP — również tym nienależącym do grupy krajów najsłabiej rozwiniętych — które nie są w stanie podpisać EPA, nowe ramy handlowe odpowiadające ich obecnej sytuacji i zgodne z art. 37 ust. 6 umowy z Kotonu;
7. wzywa strony do uwzględnienia we wszystkich EPA klauzuli dotyczącej okresowego przeglądu, aby w ten sposób umożliwić ocenę wdrażania tych umów i dokonanie koniecznych dostosowań;

III. Zasady*Ogólne podejście*

8. uważa, że wszystkie zawarte umowy, niezależnie od tego, czy są to umowy przejściowe czy pełne umowy o partnerstwie gospodarczym, muszą gwarantować, że sytuacja żadnego kraju nie pogorszy się po wygaśnięciu terminu zamknięcia negocjacji;
9. wzywa do odpowiedniego obniżenia progu przystąpienia dla krajów najsłabiej rozwiniętych, określonego w umowach przejściowych, tak aby był on dostosowany do poziomu rozwoju tych krajów;
10. podkreśla, że proces integracji regionalnej dotyczący regionów objętych umowami o partnerstwie gospodarczym musi stanowić podstawową zasadę tych umów, które ponadto muszą być spójne z zasadą wzmacniania inicjatyw na rzecz integracji regionalnej państw AKP oraz przyczyniać się do tego;

Zwiększenie dostępu do rynku

11. jest zdania, że w stosunku do krajów najsłabiej rozwiniętych, które nie są jeszcze stroną umów przejściowych, inicjatywa „Wszystko oprócz broni” (EBA) nie jest wystarczająca, zatem muszą jej towarzyszyć ulepszone i uproszczone zasady pochodzenia;
12. podkreśla, że uproszczenie zasad pochodzenia stanowi niezbędny warunek oraz że należy wprowadzić niezbędną elastyczność w odniesieniu do wdrażania nowych umów;
13. podkreśla, że Komisja Europejska powinna uwzględnić w umowach odpowiednią asymetrię dotyczącą w szczególności: definicji „praktycznie całego handlu”, produktów sensytywnych, długości okresów przejściowych i tempa liberalizacji w oparciu o standardy rozwoju, klauzul ochronnych i metod rozstrzygania sporów;
14. zauważa, że zawieranie przez Komisję Europejską nowej generacji umów o wolnym handlu może prowadzić do dalszego ograniczania preferencji handlowych, z których korzystają obecnie państwa AKP, oraz że w związku z tym UE powinna uwzględnić ten aspekt i zapewnić odpowiednie wsparcie dla procesu dostosowań, zwiększenia konkurencyjności i dywersyfikacji w państwach AKP;
15. wzywa do zapewnienia państwom AKP odpowiedniego wsparcia finansowego i pomocy technicznej umożliwiającej im spełnienie unijnych przepisów i norm dotyczących przywozu i tym samym odnoszenie pełnych korzyści z lepszego dostępu do rynku;

Kwestia ograniczeń w zakresie podaży

16. wyraża zaniepokojenie w związku z szeregiem przepisów przedłożonych przez Komisję Europejską w dziedzinie usług, konkurencji, własności intelektualnej i zamówień rządowych, ponieważ niektóre regiony AKP nie wyrażają woli uwzględniania tych zagadnień, i apeluje do Komisji Europejskiej o elastyczne podejście do tej kwestii;
17. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że opóźnienia w ratyfikacji zmienionej umowy z Kotonu mogą zahamować proces wdrażania 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), co z kolei może doprowadzić do przyznania zbyt niskich rocznych środków na pomoc w ramach współpracy AKP-UE, zatem wzywa wszystkie strony do zakończenia procesu ratyfikacji w możliwie najkrótszym terminie;
18. podkreśla, że umowa typu „tylko towary” musi zawierać konkretne przepisy dotyczące wsparcia na rzecz handlu, związanego z umową o partnerstwie gospodarczym, wykraczające poza finansowanie w ramach EFR, tak aby możliwe było zbudowanie potencjału w zakresie podaży, a także zajęcie się kwestią oddziaływania liberalizacji handlu w państwach AKP na społeczeństwo;
19. podkreśla ponadto, że przekazanie środków z EFR nie może być związane z faktem podpisania umów o partnerstwie gospodarczym ani od niego uzależnione;

Dywersyfikacja przychodów rządowych

20. wzywa do zwrócenia większej uwagi na stojące przed państwami AKP wyzwanie, jakim jest dywersyfikacja przychodów, mając zwłaszcza na uwadze fakt, że cła przywozowe na praktycznie całą wymianę handlową z UE zostałyby zniesione;
21. z zadowoleniem przyjmuje propozycję ustanowienia regionalnych funduszy w ramach umów o porozumieniu gospodarczym, które obejmowałyby „instrument fiskalnego dostosowania” („Fiscal Adjustment Facility”) finansowany przez Komisję Europejską i państwa członkowskie UE, w celu zapewnienia wsparcia finansowego inicjatywom dywersyfikacji przychodów państw AKP oraz inicjatywom z zakresu sprawiedliwego handlu;

Kwestia skutków wywieranych przez reformę wspólnej polityki rolnej na handel zagraniczny

22. wzywa UE do zagwarantowania pełnej spójności wszelkich reform wspólnej polityki rolnej (WPR) z celami unijnej polityki rozwoju i współpracy z państwami AKP;
23. uważa, że z wcześniejszych reform rolnych (w tym dostosowań w sektorze bananów i rumu, a także z unijnej reformy WPR) należy wyciągnąć wnioski i zastosować je w planowaniu i realizacji środków towarzyszących w sektorze cukru;

Aspekty związane z płcią

24. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że do tej pory nie opracowano żadnych pozytywnych środków w celu ochrony oraz wspierania praw kobiet i dziewcząt zgodnie z art. 31 umowy z Kotonu, a w procesie negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym nie zajęto się kwestią uwypuklenia znaczenia płci; wzywa w związku z tym Komisję Europejską do prowadzenia podczas negocjacji i po ich zakończeniu systematycznej analizy społecznych skutków umów o partnerstwie gospodarczym dla grup znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji;

Wnioski

25. zgadza się na zorganizowanie nadzoru Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w zakresie publicznego monitorowania i przeglądu wpływu wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym na handel i rozwój, zwiększenia spójności polityki rozwoju oraz projektowania mechanizmów gwarantujących odpowiedzialność i regularne zdawanie sprawozdań z wkładu, jaki umowy o partnerstwie gospodarczym mają w sprawiedliwy i trwały rozwój;
 26. stwierdza, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne będzie kontynuować prace, aby zagwarantować, że żadne poszczególne państwo nie znajdzie się z powodu nowych ram handlowych w gorszej sytuacji oraz że nowe rozwiązania w zakresie handlu będą sprzyjać zapewnianiu dobrobytu i trwałego rozwoju we wszystkich państwach AKP.
-